

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Α.Σ. 11 (34) ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1987

RUDOLF HESS 1941 - 1987

46 ΧΡΟΝΙΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

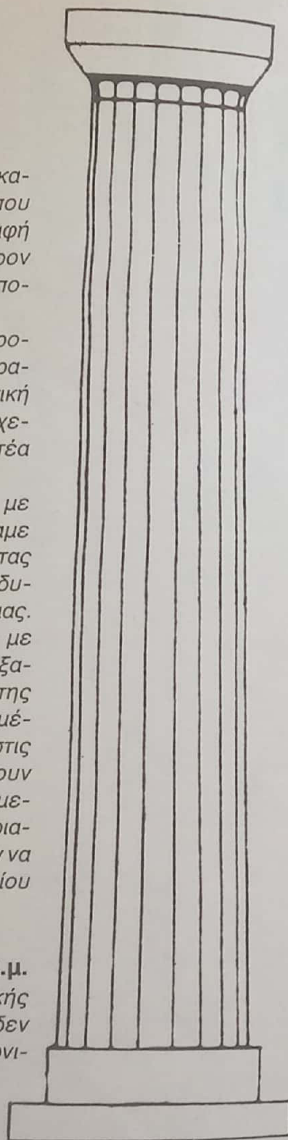
Σ' όλη την Β΄ φάση λειτουργίας του περιοδικού μας δεχτήκαμε άφθονα γράμματα απ' όλη την χώρα, από ανθρώπους που ένθερμα και επίμονα εκδήλωναν την θέληση νάρθουν σε επαφή μαζί μας. Όλοι αυτοί ρωτούσαν με δικαιολογημένο ενδιαφέρον γιατί δεν είχαμε μια αντιπροσωπευτική διεύθυνση όπου θα μπορούσαν να μας συναντήσουν.

Οι λόγοι που μας κράτησαν σιωπηρούς και απρόσιτους μπροστά στους φίλους μας ήταν λόγοι δεοντολογίας, πολιτικής πρακτικής, υπευθυνότητας και σεβασμού απέναντι στην αγωνιστική μας πορεία Πιστεύουμε πως κάθε άκαιρη ενέργεια ή στάση άσχετα με το ρομαντικό της ή εγωιστικό περιεχόμενο είναι αναβλητέα για λόγους ιδεολογοπολιτικού καθήκοντος.

Έτσι μετά από τον χρόνο που πέρασε, αφού ξεδιαλύναμε με την δέουσα σαφήνεια τους στόχους μας, αφού προετοιμαστήκαμε στο καλύτερο εφικτό σημείο ψυχικά και υλικά και ξεπερνώντας τις όσες προπαρασκευαστικές υλικοτεχνικές ή ανθρώπινες δυσχέρειες, βρισκόμαστε έτοιμοι για την δημόσια παρουσία μας. Μακρυά από δεισιδαιμονίες, κρυψίνοιες και χαφιεδοφοβίες με άψογη νομιμότητα εμφανιζόμαστε στο κοινό πρόθυμοι να εξαφανίσουμε τους μανδύες του ψεύδους και της λάσπης και της φενάκης που το σύστημα μας έριξε. Ζητούμε πλάϊ μας ψυχωμένους πατριώτες αντικαπιταλίστες και αντιμαρξιστές, πιστούς στις παραδοσιακές εθνικές και λαϊκές αξίες έτοιμους να πολεμήσουν για την πατρίδα και την Φυλή. Δεν θέλουμε ψευτοδιανοούμενους, ανερμάτιστους ακροδεξιούς, ελεγχόμενους περιθωριακούς ή φετιχιστές ιστοριόπληκτους. Για κείνους που μπορούν να θέλουν η διεύθυνση στου γραφείου του περιοδικού και γραφείου δημοσίων σχέσεων του κινήματός μας είναι:

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 - 5ος ΟΡΟΦΟΣ - ΓΡΑΦΕΙΟΝ 4
και λειτουργεί κάθε ΤΡΙΤΗ-ΠΕΜΠΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ, 6-9 μ.μ.

Όσοι Έλληνες στους σάπιους καιρούς της μεταπολεμικής δικέφαλης τυρρανίας που ζούμε πιστεύουν πως κάθε αύριο δεν μπορεί ούτε πρέπει να είναι όπως το σήμερα, μπορούν να αγωνισθούν μαζί μας για να πετύχουμε το καλύτερο.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος
Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 11-9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1987
Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 - Θεσ/νίκη 541 10

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ 1 ΧΡΟΝΟΣ

Τον Νοέμβριο του 1982 η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ανοίγει το πρώτο της γραφείο με την γνωστή σε πολλούς δραστηριότητα στην οδό Ζωοδόχου Πηγής. Μετά από ένα περίπου χρόνο σοβαρής ιδεολογικής και πολιτικής εργασίας, τον Ιανουάριο του 1984, αναγκαζόμαστε για λόγους ανωτέρας βίας, που δεν είναι του παρόντος να αναφέρουμε, να αναστείλουμε τις δραστηριότητές μας. Στο τελευταίο τεύχος της Α΄ Περιόδου της εκδόσεώς μας (αρ. 13) δημοσιεύουμε μεταφρασμένο τον ύμνο των Ουλαμών Προστασίας. Αυτός ακριβώς ο ύμνος έδειχνε με τον εύλογο τίτλο του και ποία ακριβώς θα ήταν η τοποθέτησή μας στα χρόνια, που θα ακολουθούσαν. Ο τίτλος ή μάλλον η πρώτη στροφή του ύμνου αυτού έλεγε: «Αν μια μέρα όλοι γίνουνε άπιστοι, εμείς θα παραμείνουμε πιστοί, γιατί πάντα θα υπάρχει, μια Σημαία να υπερασπιζόμαστε».

Έτσι μετά από δύο χρόνια αναγκαστικής σιωπής η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ επέστρεψε διαψεύδοντας με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο όλους αυτούς, που βιάστηκαν να μας θεωρήσουν περιστασιακούς και ανώριμους. Έχοντας μάθει από τα παθήματά μας, έχοντας δυστυχώς χάσει κάτι από την αφέλεια και την αθωότητά μας, αλλά γεμάτοι πείρα και περισσότερο αποφασιστικοί ξεκινάμε τον Φεβρουάριο του 1986 την Β΄ περίοδο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, γνωρίζοντας πολύ καλλίτερα, αυτή τη φορά πως «ουκ εν τω πολλώ το ευ», γνωρίζοντας πως η ΟΥΣΙΑ είναι σπουδαιότερη από τον αριθμό και πως ο αληθινός ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗΣ αξίζει περισσότερο από χίλιους άβουλους οπαδούς. Γι' αυτό τον λόγο, παρ' όλο ότι διαθέτουμε γραφεία δεν δημοσιεύουμε την διεύθυνσή τους γιατί δεν επιθυμούμε την παρουσία ανάμεσά μας ατόμων, που θα μας πλησιάσουν από νοσηρή περιέργεια. Είμαστε νομίζω πράγματι πολιτικό φαινόμενο μέσα σε αυτή τη στείρα εποχή της αριθμομανίας και των μαζών και αυτή ακριβώς η στάση μας το αποδεικνύει.

Ας μιλήσουμε όμως τώρα, όσο μπορούμε βέβαια να μιλήσουμε, για το τί η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έκανε μέσα σε αυτό το χρόνο από τις 9 δηλαδή Φεβρουαρίου 1986 μέχρι τις 9 Φεβρουαρίου 1987.

Κατ' αρχάς ας αναφερθούμε στο έντυπό μας την «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ», που τον τελευταίο καιρό εκδίδεται σταθερά μηνιαία. Στο έτος, που πέρασε, πραγματοποίησε δέκα εκδόσεις. Στα δέκα αυτά τεύχη δημοσιεύθησαν εκατόν πενήντα περίπου άρθρα ιδεολογικού, φιλοσοφικού, πολιτιστικού, πολιτικού και κοινωνικού περιεχομένου, τα οποία άρθρα, και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία, εγράφησαν από τριάντα και παραπάνω διαφορετικούς Συναγωνιστάς και φίλους του Κινήματός μας. Ιδιαίτερη μνεία θα πρέπει να γίνει στο τεύχος 4 της Β΄ Περιόδου της εκδόσεώς μας, που ήταν ένα αφιέρωμα στην θλιβερή επέτειο της 29ης Μαΐου 1453 και στην Μικρασιατική εκστρατεία και καταστροφή. Αυτό το τεύχος ήταν και μία μεγάλη απόδειξη για όλους αυτούς, που εκ του πονηρού επιχειρούν να μας αλλάξουν εθνικότητα, ότι πάνω απ' όλα και πρώτα απ' όλα είμαστε ΕΛΛΗΝΕΣ. Σημασία επίσης ιδιαίτερη είχαν οι παρουσιάσεις από τις στήλες μας έργων του

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, του Ιουλίου Έβολα και του Ρομπέρ Μπραζιγιάκ, καθώς και η παρουσίαση Εθνικοσοσιαλιστικών Κινημάτων της Ευρώπης, όπως το C.E.D.A.D.E. στην Ισπανία και το D.N.S.B στην Δανία. Η σειρά του περιοδικού μας «ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ», όπου παρουσιάζονται δραστηριότητες του παγκόσμιου κινήματος με μία ικανοποιητική ενημερότητα, είναι πράγματι κάτι το μοναδικό για τη χώρα μας.

Στο χρόνο επίσης, που πέρασε, το τμήμα Φυλετικών Ερευνών της Διευθύνσεως Ιδεολογικών Μελετών της Χρυσής Αυγής, πραγματοποίησε δύο εκδόσεις ενός ειδικού φυλλαδίου με τον τίτλο «ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΕΣ ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ». Άρθρα όπως το «τί είναι φυλή», «Φυλετικές νόσοι», «ο έγχρωμος κίνδυνος», «η απειλή της Ασίας», «φυλετικοί τύποι της Αρίας Φυλής», πραγματικά μπορούν να θεωρηθούν σαν γροθιά στο κατεστημένο της εποχής μας, της εποχής της πανσπερμίας και του εκφυλισμού. Στον χρόνο, που έρχεται, οι «ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΕΣ ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ» θα βελτιωθούν και θα εκδίδονται σε τακτά χρονικά διαστήματα με μορφή μικρού, αλλά προσεγμένου εντύπου. Είναι κάτι, που πρόκειται και πρέπει να γίνει.

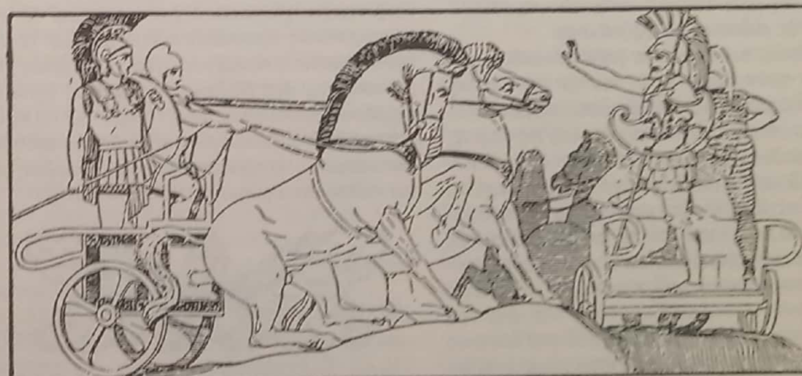
Μέσα στο 1986 πραγματοποιήθηκε επίσης η Β΄ έκδοση της Ιδεολογικής Διακηρύξεως της Χρυσής Αυγής καθορίζοντας με πλέον σαφή τρόπο τα επίμαχα σημεία των θέσεών μας και έχοντας μία κωδικοποίηση, που βοηθά και ξεκαθαρίζει πολλά πράγματα στον αναγνώστη. Εξεδόθη επίσης η εργασία του Συναγωνιστού Λουκά Σταύρου με τον τίτλο «Προσκλητήριο Μάχης». Προ ημερών εξεδόθει επίσης και το βιβλίο-οδηγός για πολλά καυτά θέματα του Δανού Συναγωνιστού Knudsen με τον τίτλο «ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ένα κίνημα της αριστεράς».

Την 19η Απριλίου του περασμένου χρόνου επίσης έλαβε χώρα στα κεντρικά γραφεία της Χρυσής Αυγής, η πρώτη Συνεδριακή Συγκέντρωση του Κινήματός μας. Λόγοι συγκεκριμένοι μας επιβάλλουν να μην είμαστε λεπτομερείς επί του θέματος. Εκείνο όμως, που μπορούμε να πούμε, είναι ότι για πρώτη φορά στην Ελλάδα Κίνημα Εθνικοσοσιαλιστικό, επαναλαμβάνω Εθνικοσοσιαλιστικό, έθεσε τις βάσεις ενός προγράμματος βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα με σκοπό την κατάκτηση κάποιων συγκεκριμένων στρατηγικών στόχων. Στη συνεδριακή συγκέντρωση της 19ης Απριλίου πέρα από τις εργασίες, που είχαν σαν αντικείμενο τις εν γένει δραστηριότητες της Χρυσής Αυγής έγιναν και έξι εισηγήσεις από ισάριθμους Συναγωνιστές. Οι εισηγήσεις αυτές είχαν τους εξής τίτλους: α) Η Ελληνικότης ως άξων της Ιδεολογίας μας, β) Πολιτικές θέσεις της Χρυσής Αυγής, προτάσεις πάνω σε συγκεκριμένα θέματα, γ) Η προπαγάνδα του εχθρού και η αντιμετώπισή της δ) Το πρόβλημα των αναρχικών και η δική μας τακτική, ε) Ο χώρος της άκρας δεξιάς και εμείς και στ) Βραχυπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη στρατηγική του Κινήματός μας. Τελειώνοντας την αναφορά στην Συνεδριακή Συγκέντρωση της 19ης Απριλίου πρέπει να τονίσω ότι αυτό, που υπήρξε το πιο χρήσιμο συμπέρασμα που βγήκε από τις εργασίες είναι ότι επειδή ακριβώς δεν είμαστε τα «μαντρόσκυλα» της δεξιάς, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και δεν πρέπει να συμπεριφερόμεθα σαν να είμαστε. Το πολιτικό και ιδεολογικό στίγμα του εθνικοσοσιαλισμού βρίσκεται πέρα και αντίθετα από κάθε καπιταλιστική, φιλελεύθερη ή μαρξιστική άποψη και καθήκον μας είναι μέσα από τις πολιτικές μας επιλογές να καταστήσουμε αυτό απόλυτα σαφές.

Μέσα στο χρόνο, που πέρασε, πραγματοποιήθησαν επίσης, διάφορες συγκεντρώσεις εσωτερικού χαρακτήρα, που είχαν άλλοτε σκοπό οργανωτικό και ενημερωτικό και άλλοτε σκοπό μορφωτικό. Έγιναν διαλέξεις και κινηματογραφικές προβολές. Ας αναφέρουμε επί του προκειμένου τους τίτλους κάποιων από τις διαλέξεις για να πάρει μια ιδέα ο αναγνώστης: «29η Μαΐου 1453», «η έκθεση Ευρυγένη», «Λαϊκή Αισθητική», «εκφυλισμένη τέχνη», «Μικρασιατική εκστρατεία και καταστροφή», «Εθνικοσοσιαλισμός ο Μύθος του μέλλοντος». Εξεδόθησαν επίσης τρία διαφορετικά αυτοκόλλητα με τα οποία πραγματοποιήσαμε την προπαγάνδα μας προς τα έξω κάνοντας την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ευρύτερα γνωστή. Σε αυτό βεβαίως «βοήθησαν» και διάφορα δημοσιεύματα του εχθρικού σοσιαλ-δημοκρατικού τύπου. Κατορθώσαμε επίσης στο χρόνο 9 Φεβρουαρίου 1986 μέχρι 9 Φεβρουαρίου 1987 να δημιουργήσουμε πυρήνες Συναγωνιστών σε αρκετές επαρχιακές πόλεις, καθώς επίσης και να δημιουργήσουμε σχέσεις με εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα της Ευρώπης. Σημαντική επιτυχία μας υπήρξε επί του προκειμένου η δισέλιδη προβολή της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ από το Γαλλικό Εθνικοσοσιαλιστικό έντυπο «NOTRE EUROPE», καθώς, και η συμμετοχή μας σε διεθνές Εθνικοσοσιαλιστικό συνέδριο στη Δανία. Εκείνο όμως, που πραγματικά απετέλεσε το πιο σημαντικό μέρος από τις δραστηριότητές μας και για το οποίο δεν έχουμε την δυνατότητα να αναφερθούμε εκτενώς ήταν οι εκπαιδευτικές συναντήσεις, συναντήσεις διαφόρων ειδών, των στελεχών του Κινήματός μας με αντικειμενικό σκοπό, σκοπό που σε γενικές γραμμές επετεύχθη, την συνολική βελτίωση καθενός.

Τελειώνοντας την αναφορά σε ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ επέτυχε στο χρονικό διάστημα 9 Φεβρουαρίου 1986 μέχρι 9 Φεβρουαρίου 1987 έχω να πω ότι η 9 Φεβρουαρίου 1987 μας βρίσκει περισσότερους σε αριθμό από ότι τον περασμένο χρόνο, ανώτερους σε ποιότητα, πιο δυνατούς, πιο πειθαρχημένους, με συγκεκριμένους και σαφείς τους σκοπούς και τους στόχους μας, πιο αποφασιστικούς και με ακόμα μεγαλύτερη θέληση για αγώνα. Μας βρίσκει ακόμα και μ' ένα νέο γραφείο, του οποίο η διεύθυνση είναι γνωστή, και στο οποίο γραφείο θα έχουν την ευκαιρία οι άγνωστοι φίλοι να μας γνωρίσουν και πιθανώς να πυκνώσουν τις τάξεις μας. Έχοντας απόλυτη πίστη στη Μοίρα και στο Πεπρωμένο μας προχωρούμε, γνωρίζοντας πως ότι και αν συμβεί δεν έχει καμμία ιδιαίτερη σημασία γιατί: «Αν μια μέρα όλοι γίνουνε άπιστοι, ΕΜΕΙΣ θα παραμείνουμε Πιστοί, γιατί για μας, πάντα θα υπάρχει μια ΣΗΜΑΙΑ να υπερασπιζόμαστε». Με αυτά λοιπόν τα Άγια Λόγια στη καρδιά προχωρούμε, περιμένοντας την οποιαδήποτε, όσο σκληρή και αν είναι, πρόκληση της Μοίρας.

Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

Alfred Rosenberg

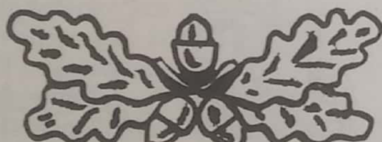
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΧΧ ΑΙΩΝΟΣ

Και ήρθε τότε η μεγαλύτερη δοκιμασία (1545). Κυβερνητικά στρατεύματα εισήλθαν στο Μεριντόλ κατέσφαξαν όσους άνδρες βρήκαν και ανέσκαψαν ολόκληρη την κωμόπολη. Το ίδιο πεπρωμένο υπέστησαν το Καλβιέρ και άλλα χωριά. ΄Οσοι κατέφυγαν στα βουνά ζήτησαν να αφεθούν να περάσουν στη Γερμανία. Το αίτημά τους απερρίφθη και έτσι πέθαναν μοναχικοί από την πείνα στις κρυψώνες τους. Πάνω από 22 χωριά κατεστράφησαν, 3.000 άνθρωποι δολοφονήθηκαν, άλλοι 600 Βαλδέσιοι πήγαν στα κάτεργα, άλλοι βασανίσθηκαν φρικτά. Εστάλησαν κατόπιν στο Παρίσι ψευδείς αναφορές περί «αγριοτήτων διαπραχθέντων υπό των αιρετικών»... Παρά τα βασανιστήρια των στρατιωτίσκων που υποκινούσαν σαδιστές καλόγεροι, όλα αυτά έφθασαν στα ώτα του Φραγκίσκου Α΄ ο οποίος, ήδη στο κρεβάτι του θανάτου, ώθησε τον Ερρίκο Β΄ να παράσχει διευκολύνσεις στους Βαλδεσίους, πράγμα που έκανε.

Αν η κοινότης των Βαλδεσίων, παρά την επέκτασή της, δεν ήταν πολύ μεγάλη και, επομένως, ήταν λίγο επιθετική, η ιδέα της αντιστάσεως κατά της διαφθοράς και της πνευματικής φιμώσεως των καλογέρων, κατευθύνθηκε σε 100 άλλες μορφές στην Γαλλία της εποχής, η οποία είχε ακόμη νορδικό προσανατολισμό και ήταν ακέραιη από πλευράς δυτικής-φυλετικής, μέχρις ότου όλα αυτά τα ρεύματα ενώθηκαν στο φλογερό κίνημα των Ουγενότων, του οποίου η νίκη θα έδινε μία τελείως διαφορετική κατεύθυνση στην ιστορία της Δύσεως: προς τα άνω.

Ο αριθμός των μαχητών για έναν ειδικό χαρακτήρα ήταν κάποτε, σ΄ αυτήν τη Γαλλία, εξαιρετικά μεγάλος. Μπορούσαν να βρεθούν σε όλα τα επαγγέλματα και σε όλες τις τάξεις, μέχρι καρδιναλίων και βασιλικών πριγκήπων προς τα άνω και μέχρι τον τελευταίο τεχνίτη προς τα κάτω. Υπήρξαν μαρτυρίες για εκατοντάδες περιπτώσεις όπου απλοί άνθρωποι, που σύρθηκαν βίαια μπροστά στα κρατικά εκκλησιαστικά δικαστήρια, εγνώριζαν καλύτερα τις Γραφές των δικαστών τους και έκριναν σοφώτερα σε ιδεολογικά θέματα από λογίους ιεροεξεταστές. Αυτό το αίσθημα μιας εσωτερικής ανωτερότητος τους έδινε το θάρρος να υποφέρουν τα μαρτύρια της πυράς και όλα αυτά είχαν συχνά ως αποτέλεσμα να ομολογήσουν οι δικαστές την συμφωνία τους με τις αιρετικές ιδέες. Αυτό δεν εκπλήττει αφού η πιο τρομερή έλλειψη μορφώσεως δεν ήταν φυσική μονάχα στον κατώτερο κλήρο, αλλά (όπως μας αναφέρει ο Roberto Stephanus) υπήρχαν ακόμη και καθηγητές θεολογίας της Σερβώννης οι οποίοι, αν και ήσαν εναντίον των αιρετικών, δήλωναν ότι έφθασαν τα πενήντα δίχως να έχουν ιδέα της Παλαιάς Διαθήκης κα επομένως ούτε οι αιρετικοί δεν είχαν λόγο να ασχολούνται μ` αυτήν.

Αν περί το 1400 ο Πάπας εισέπραξε, μόνο από τις γερμανικές χώρες, 100.000 Γκούλντεν για συγχωροχάρτια και το 1374 το αγγλικό κοινοβούλιο αντιμετώπιζε το γεγονός ο εκπρόσωπος του Χριστού να τσεπώνει επιδόματα 5 φορές περισσότερα από τον νόμιμο Βασιλέα, σε κάθε μεριά της Γαλλίας ξεσηκώνεται η ίδια δικαιολογημένη διαμαρτυρία. ΄Ολα τα στρώματα του Βασιλείου στενάζουν υπό την πίεση των εκκλησιαστικών ταμείων και ακόμη τίμιοι καλόγεροι (όπως οι Φραγκισκανοί ή ο Βιτριάριους και ο Μεριό) ζητούν την παύση του αισχρού εμπορίου των συγχωροχαρτιών. ΄Οπως με το «άγιο αίμα» του Βίλσνακ, έτσι και εμ τον «άγιο Οίκο του Λορέτο» (που έφεραν υποτίθεται οι άγγελοι από την Παλαιστίνη στην Ευρώπη) παίζονταν ύποπτα παιγνίδια, χάρις στα οποία αυτοί οι θαυμαστοί τόποι αποδείχθησαν πραγματικά χρυσωρυχεία. Οι εκκλησιαστικές πρόσοδοι αυξήθηκαν μέ τέτοιο τρόπο, ώστε ο Καλβίνος, ήδη εφημέριος παρεκκλησίου στα δώδεκά του χρόνια, έγινε εφημέριος εκκλησίας στα 18 προτού να κάνει οποιαδήποτε θεολογική σπουδή: τα εισοδήματα έπρεπε να εξασφαλισθούν, αδιάφορο μέσω ποίων προσώπων θα γινόταν αυτό.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

— Στο σημείο αυτό κρίνεται σκόπιμο να αναφερθεί για μια ακόμη φορά, η μη Εβραϊκή καταγωγή του Ιησού και να τονισθεί η προσπάθεια περί της εντυπώσεως του αντιθέτου που με κάθε δυνατό μέσο επεχείρησε ο Εβραϊσμός αρχής γενομένης από τα κλασσικά ιουδαιοχριστιανικά κείμενα. Από την εποχή του Παύλου ως σήμερα όμως, δεν στάθηκε δυνατή η αποιουδαιοποίηση του «Χριστιανισμού» (το 1933-45 λόγω του ατυχούς πολέμου), που έτσι παραμένει μια θρησκεία ύπουλα σχετικιστική και ανθρωποκεντρική, δίκαια χαρακτηρισμένη από τον SIEVERS σαν «Λευκός μπολσεβικισμός».

— Κρίνεται επίσης σκόπιμο να αναφερθεί διά στόματος Annie Besant (1) η περιγραφή των θεοσοφιστών για τον σχηματισμό της SWASTICA. Η περιγραφή αυτή (από το βιβλίο της Besant: A study on consiousness) είναι αρκετά κατατοπιστική, καίτοι επηρεασμένη από τον σχετικισμό και τον καββαλιστικό άνεμο:

Δεχόμενοι σαν θεμελιώδη σύμβολα την στιγμή και το ευθύγραμμο τμήμα για κάθε είδους σύμβολο και για κάθε είδους περιγραφή, με την στιγμή να αντιστοιχεί προς το ανώτατον υποπεδίον εκδηλώσεως του Λόγου-Adi (2) και την γραμμή να αντιστοιχεί προς το επόμενον υποπεδίον εκδηλώσεως του Λόγου-Anupadâka, βλέπομε την στιγμή να παρασύρει την Γραμμή κατά την κυκλική αυτής κίνηση, την δονεί σε διάταξη ορθής γωνίας με την ίδια κατεύθυνση των προηγουμένων δονήσεων, με αποτέλεσμα, τον εντός του κύκλου σχηματισμόν του Σταυρού, άρα ο Σταυρός προέρχεται εκ του Πατρός και του Υιού, συνεπώς, είναι το Σύμβολον του Τρίτου Λόγου, η Δημιουργός Διάνοια, η Θεία Ενέργεια, που είναι έτοιμη να εκδηλωθεί σαν Δημιουργός. (Σ.Σ. Το έμβλημα τούτο, είναι συνηθέστατο στις περιοχές των Κελτών — Σταυρός της Βρετάννης).

— Ο Λόγος αυτός τέλος, εκδηλώνεται σαν ενεργός Σταυρός ή ΣΒΑΣΤΙΚΑ...

— Παράλληλα, ο Haushoffer (WEITERE BESPRECHUNGEN, WIEN 1914) τονίζει την αναλογία των μερών της SWASTICA: Το κέντρο/πυρήνας αναλογεί προς τον Αρχικό Λόγο, εξ ου τα πάντα απέρρευσαν. Είναι το σημείο εκκινήσεως, και το σημείο αφίξεως. Είναι ο ΠΟΛΟΣ της Δημιουργίας.

Ο στατικός σταυρός προς την εδραίωση των όντων και των μορφών εν γένει. Αυτός, δείχνει την αφιέρωση (Dedication) του όντος. Τα εκτεταμένα μέλη τέλος, την κατεύθυνση της Δημιουργίας, την Ανάλωση, την Θυσία, την Χορηγία Χάριτος.

— ΄Ενας άλλος μεγάλος της Εταιρείας της Θούλης, ο D. Eckart παρατηρεί:

Η SWASTIKA ή HAKENKREUZ, εκτός από την εκδήλωση του Δημιουργού λόγου, συμβολίζει και την επιστροφή στην Μονάδα εάν ακολουθήσουμε την φορά προς το κέντρο.

Συνεχίζοντας την ιστορική μας αναδρομή, ευρίσκομε την SWASTIKA χαραγμένη στους ανακτορικούς χώρους της Τροίας να απεικονίζει την υπερτάτην ισχύν και την επί των ανθρώπων χορηγουμένη ζωτικότητα του Ηλίου.

Στην αρχαία Ελλάδα (όπου και η «ανάμνηση» της Θούλης ήταν έντονη — Ησίοδος, Πίνδαρος) την συναντάμε συχνότατα, και εις περίοπτον θέσιν, με τις ανώτερες ερμηνείες της διδασκόμενες υπό των ιερατείων.

΄Οταν η Λητώ, μητέρα του Απόλλωνος έφυγε από την χώρα της (γη των Υπερβορείων) κατευθύνθηκε προς την Δήλο, μεταμορφωμένη εις λύκαινα (λύκη = φως, εξ ου και Λύκιος Απόλλων) διά να γλιτώσει από την οργήν της ΄Ηρας.

Εις την Υπερβορείαν πατρίδα, εβασίλευε αιώνια άνοιξη, από κει δε, ήρχοντο και οι κύκνοι — ιερά πουλιά του Απόλλωνος — φωτός.

Οι κάτοικοι της ΘΟΥΛΗΣ ή Υπερβοραίας, ήσαν ευσεβείς και δίκαιοι, δι` αυτό και, ήσαν λίαν αγαπητοί από τον Απόλλωνα ο οποίος, αποδημών το Φθινόπωρο από τους Δελφούς διά να επιστρέψει στην Θούλη, άφηνε κατά το διάστημα τούτο αναπληρωτή τον ΔΙΟΝΥΣΟ και επανήρχετο στους Δελφούς ή στην Δήλο με την έναρξη της ανοίξεως, επιβαίνων άρματος που εσύρετο από τέσσαρες κύκνους.

— Ο Υπερβόρειος Απόλλων ετιμάτο και ελατρεύετο ιδιαίτερα υπό των αρχαίων Ελλη-

νων οι οποίοι και του είχαν αφιερώσει τον ναόν του Επικουρείου Απόλλωνος στην Φιγάλεια. Ο ναός αυτός, έχει σαν κύριο χαρακτηριστικό, τον εκ Βορρά προς Νότον προσανατολισμόν

(εν αντιθέσει προς τους υπολοίπους ναούς κατευθυνομένων εξ ανατολών προς Δυσμάς), ως ένδειξις της πορείας, του κομίζοντος το φως Θεού.

Ας σταθούμε σε μια μικρή παρατήρηση στον χώρο των Δελφών: Στον ομφαλό της Γης.

Η κατασκευή και καθιέρωσις ομφαλών της Γης σε όλες τις περιοχές που κατείχαν την Υπερβόρεια Παράδοση (ή αντανακλάσεις της) ακολουθούν κανόνες και ΤΥΠΟΥΣ, που δεν αφήνουν γι' αυτό, καμμιά αμφιβολία.

— Είναι επιβεβλημένο, να αναφέρουμε την ομοιότητα μορφών και είδους μεταξύ των συνελεύσεων των Αμφικτυόνων στους Δελφούς, των συνελεύσεων των Δρυιδών στο ιερό δάσος των Καρνούτων (Γαλατία) και των συγκεντρώσεων των τεσσάρων αρχόντων της Ιρλανδίας στην Πέμπτη και κεντρική περιοχή (3) με τις συγκεντρώσεις (μία ανά εκάστη ισημερία) των τεσσάρων μαχαραγιάς των Ινδιών ες το επί του «όρους» κέντρον του Ανωτάτου Αρχηγού των Ινδιών.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

(1). Η ANNIE BESANT, πρόεδρος της 'Αντυαρ Θεοσοφικής εταιρείας (1.10.1847-20.9.1933) δεν διεδραμάτισε ευνοϊκό ρόλο έναντι των συναγωνιστών μας από το 1914 μέχρι του θανάτου της.

Εις την Θ.Ε. του Λονδίνου εισήλθε το 1889. Υπήρξε μαθήτρια και «διάδοχος» της H.P. BLAVATSKV. Από το 1925 μέχρι το 1933, είχε οργανώσει μαγικές «προσευχές» ατόμων προερχομένων από τις στοές του Λονδίνου υπέρ της... αποτυχίας της εταιρείας της ΘΟΥΛΗΣ.

(2) ADI και ANUPADAKA είναι τα δύο υποπεδία του πεδίου εκδηλώσεως του Λόγου — ανωτάτου πεδίου ενός ωρισμένου σύμπαντος.

Το Ατμικόν και Βουδδικόν, είναι τα υποπεδία του πεδίου της υπερφυσιολογικής ανθρωπίνης εξελίξεως (Μέσον πεδίον).

Το Νοητικόν, Θυμικόν, Φυσικόν δε, είναι τα υποπεδία του πεδίου στοιχειακής (ζωϊκής-φυσιολογικής) ανθρωπίνης εξελίξεως.

(3) Η κεντρική αυτή περιοχή, εκαλείτο MIDE (εκ του Κελτ. MEDION = μέσον, κέντρον) κατοικείτο δε, υπό του ανωτάτου βασιλέως της Ιρλανδίας, με πρωτεύουσα το USCHNANG. Το USCHNANG, είχε σαν υπέρτατο βωμό, έναν γιγαντιαίο λίθο, ωσάν τα MENHIR των Δρυιδών με χαραγμένη την ΣΒΑΣΤΙΚΑ στην κορυφή του. Ο ομφαλός αυτός, εκαλείτο «ομφαλός της Γης» αλλά και «λίθος του μερισμού» (!!!...)

Πέριξ τούτου, συνεκεντρούντο οι τέσσαρες άρχοντες. Στην αρχή, ο Βασιλεύς ανήρχετο στην κορυφή του λίθου, προσευχόμενος προς τα «άνω», και ευχόμενος προς τα «κάτω» (PONTIFEX).

— Εν συνεχεία, περιστοιχιζόμενος υπό των τεσσάρων αρχόντων (αντιστοιχούντων στους τέσσαρες αυθέντες της ΘΟΥΛΗΣ) εκήρυττε την έναρξη αγωνισμάτων συμβολικών της επίγειας ανθρώπινης πορείας (συνολικά 12) τα οποία διαρκούσαν τέσσαρες εβδομάδες (1 σεληνιακός κύκλος), αρχής γενομένης από εαρινής Ισημερίας.

— Οι τελετές τελείωναν με επίκληση των αυθεντών στους Θεούς. Οι τέσσαρες άρχοντες, έχοντες στο μέσον τον βασιλέα συνεκεντρούντο εις το ιερόν δάσος του USCHNANG και παρέμενον επί μίαν εβδομάδα συσκεπτόμενοι υπό τους ήχους μιας άρπας.

Η Ιρλανδία, η οποία τότε εκαλείτο ERIN (= πρασίνη νήσος) (αρχ. Ελλ. = ΙΕΡΝΗ), φέρει σήμερα το αρχικό, παραδοσιακό της όνομα: EIRE.

«Η ισχύς ενός Κράτος και ενός 'Εθνους δε βασίζεται τόσο στα όπλα και στο χρυσό, αλλά στις κληρονομικώς υγιείς πολύτεκνες οικογένειες, οι οποίες διακρίνονται για την πίστη τους στην ηθική τάξη πραγμάτων και είναι έτοιμες να ζήσουν και να πεθάνουν για χάρι του λαού τους».

HERMANN MUCKERMANN

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ
ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Απαντώντας στο ερώτημα αυτό, οφείλουμε να διευκρινίσουμε δύο κύρια σημεία του. Πρώτα τι εννοούμε ως ισοπέδωση του ανθρώπου. Και ύστερα τι εννοούμε ως δημιουργική άνθηση της προσωπικότητας. 'Ετσι μόνο θα καταλάβουμε αν η δημοκρατία και ο μπολσεβικισμός προωθούν το ένα ή το άλλο. Ο ισοπεδωτικός χαρακτήρας του φιλελευθερισμού και του μαρξισμού τόσο ως βιοθεωριών όσο και ως τρόπο πρακτικής ζωής, αναλύεται στο 3ο κεφάλαιο της Ιδεολογικής Διακηρύξεως. Προς το παρόν αρκούμαστε να επισημάνουμε τα βασικά χαρακτηριστικά του ισοπεδωτισμού τα οποία συναντούμε αναλλοίωτα και στα δυό κυρίαρχα συστήματα των ημερών μας.

1. Η κυριαρχία του οικονομικού δόγματος. Η αντίληψη δηλαδή ότι θεμέλιο της ιστορικής εξέλιξης είναι και οφείλει να είναι η οικονομία, οι παραγωγικές σχέσεις, η κερδοσκοπία, ο καταναλωτισμός, ο χρηματισμός και η συναλλαγή. Οι πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις διέπονται από τους νόμους της οικονομίας και η πολιτιστική ανέλιξη είναι απλή της αντανάκλαση. Ο ρόλος της οικονομίας είναι κυρίαρχος τόσο στο πεδίο της υλικής όσο και της πνευματικής ζωής.

2. Ο συνακόλουθος διεθνισμός και κοσμοπολιτισμός και των δύο συστημάτων, που πιστεύουν ότι μπορούν να εφαρμόσουν τις θεωρητικές αρχές τους σε παγκόσμια κλίμακα, σε όλους τους λαούς της οικουμένης, ερήμην των φυλετικών τους καταβολών και αγνοώντας την ιδιαίτερη πολιτιστική τους ανέλιξη. Για το ισοπεδωτικό μήνυμα, οι ρίζες και η παράδοση ενός λαού, πολύ λίγη ή και καθόλου σημασία έχουν για την κοινωνική και την πολιτική του ανάπτυξη. Απλά, το ίδιο θεωρητικό μοντέλο, εφαρμοζόμενο στην πρακτική τους ζωή θα είχε αποτελέσματα εξαρτημένα μόνο από το επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης καθ' ενός λαού και όχι από την πολιτιστική του ανάπτυξη.

3. Η εκ των ανωτέρω συναγόμενη αρχή ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι, έναντι ενός παγκόσμια καθολικά νόμου, έχουν τα αυτά παγκοσμίως αποδεκτά ατομικά δικαιώματα (καθήκοντα) καθήκοντα ανεξάρτητα, από την ιδιάζουσα έκφανση του πολιτισμού τους.

4. Η καλλιτεχνική και πνευματική δημιουργία καθώς και οι ηθικές και θρησκευτικές αξίες και αρετές δεν έχουν ιδιαίτερη πατρίδα απ' όπου έλκουν τις παραδοσιακές τους ρίζες αλλά μπορούν να είναι παγκόσμιες.

Με το πνεύμα αυτό, τόσο η δημοκρατία όσο και ο μπολσεβικισμός είναι ισοπεδωτικά κινήματα που ανθρωπινό τους πρότυπο είναι ο μαζάνθρωπος, ο ισοπεδωμένος, ιδιοτελής, κερδοσκόπος και καιροσκόπος άνθρωπος της φυλετικής πανσπερμίας, ο ανώνυμος καταναλωτής άχρηστων υλικών "αγαθών" που δεν έχει διακεκριμένες εθνικές και πολιτιστικές καταβολές γι αυτό δεν έχει και πολιτιστικό προορισμό. Αυτό τον άνθρωπο χωρίς ρίζες και εθνική ταυτότητα, τον εξισωμένο άνθρωπο της πανσπερμίας, διεφθαρμένο ιδιοτελή αστό ή εξαθλιωμένο προλετάριο-εργάτη της παγκόσμιας κομμουνιστικής "αταξικής" κοινωνίας, ο εθνικοσοσιαλισμός τον αρνείται απόλυτα.

Αντίστοιχα, ο εθνικοσοσιαλισμός εννοεί ως δημιουργική άνθηση της προσωπικότητος, τη δημιουργική προσφορά κάθε εκλεκτού δημιουργού που βρίσκεται σε κατασύνεχη επαφή με το θεμέλιο των αξιών που συνθέτουν τους όρους υπάρξεως της πολιτείας, δηλαδή με τη φυσική - βιολογική του σπορά που είναι η φυλή και το ιστορικό πολιτιστικό του λίκνο που είναι το έθνος και η εθνική ταυτότητα της λαϊκής κοινότητας. Κάθε δημιουργία ή "δικαίωμα" που έρχεται σε σύγκρουση με αυτούς τους απαράβατους όρους υπάρξεως της πολιτείας αίρεται αυτομάτως. Η λαϊκή κοινότητα είναι η μόνη κοίτη μέσα στην οποία η προσωπικότητα του κάθε πολίτη - δημιουργού μπορεί να ανθίσει.

Αντίθετα μια ματιά γύρω μας μας πείθει για το τι εννοεί ως δημιουργική άνθηση η δημοκρατία. Η μόδα που έχει καταστεί κοινωνική μάστιγα, η νέγρικη μουσική, η coca-cola, το unisex εβραϊκό μπλουτζήν, η ημιμάθεια και η έλλειψη καλλιέργειας, η τεμπελιά που έχει αναχθεί σε επιστήμη και ο κοινωνικός παρασιτισμός, αποτελούν τα πρότυπα και τον ομοιόμορφο τρόπο ζωή των χαυνωμένων ιδιοτελών, "ελεύθερων" δημοκρατικών αστών της Δύσης. Η καλλιτεχνική και πνευματική δημιουργία αποτελούν σπάνιο είδος όσο το λουλούδι στην έρημο και όταν υπάρχουν, είναι έντεχνα διοχετευόμενα από το σύστημα παρασκευάσματα εξωνημένων ή εξεβραϊσμένων "δημιουργών". Ο "ελεύθερος" χαυνωμένος

αυτός, έρημος απολαμβάνει τη μεθυστική "ελευθερία" του δεχόμενος παθητικά τα μηνύματα της αγχουσας ιδεολογίας που δέχεται μαζί με τα διαφημιστικά σλόγκαν, καθηλωμένος μπρος στο μαγικό κουτί της τηλεόρασης που διασκεδάζει την πλήξη της παρακμής του. Έτσι η προσωπικότητά του αθίζει "δημιουργικά"...

Όσο για το θλιβερό εργάτη του σοσιαλισμού της ανατολής, η πολιτιστική πενία στην οποία τον υποχρέωσε το μαρξιστικό δόγμα προσπαθώντας με "επιστημονικές" αναλύσεις να παρουσιάσει "φυσικό και ιστορικό" ό,τι αυταπόδεικτα είναι "αντιφυσικό και αντιϊστορικό", αυτός δεν έχει περιθώρια πολιτιστικής δημιουργίας εξισούμενος με ιστορικό δούλο, απλώς φθονεί τη θλιβερή παρακμή της Δυτικής κοινωνίας της αφθονίας, που βασιλεύει στα καλύτερα όνειρά του.

6ον

Πρέπει να επιδιώκουμε την υλική ευημερία των ατόμων, επιδιώκοντας την πολιτιστική ευημερία της λαϊκής κοινότητας της οποίας τα άτομα είναι μέλη, εντός της οποίας τα άτομα καταξιώνονται ως δημιουργικές προσωπικότητες και εκτός της οποίας παύουν να έχουν ιστορικό νόημα. Η υλική ευημερία των ατόμων επομένως είναι απόλυτα συνυφασμένη με την πολιτιστική ευημερία της κοινότητας και δε μπορεί να νοηθεί εναντιά της.

Στην παγκόσμια ευτυχία και ειρήνη της ανθρωπότητος, συμβάλλουμε κατά το μέτρο που δεν προδίδουμε την ιστορική και πολιτιστική μας αποστολή, η οποία αποτελεί γιά μας κριτήριο πολιτικής και γενικότερα ιστορικής δράσεως. Παγκόσμια ευτυχία όμως δε δύναται να υπάρξει παρά μόνο με βιασμό των εθνικών βουλήσεων των λαών της οικουμένης, διότι η ευτυχία δεν ταυτίζεται με την υλική ευμάρεια αλλά και την πολιτιστική καταξίωση και την ιστορική δικαίωση κάθε λαού. Έτσι ας γίνει πηγή διδαγμάτων η ιστορία που αποδεικνύει ότι η ευτυχία ενός λαού δε συνέπεσε πάντοτε με την ευτυχία ενός άλλου αφού η πολιτιστική τους ανέλιξη δεν υπήρξε ομοιόμορφη. Η παγκόσμια ευτυχία είναι η υλοποίηση ενός επίγειου παράδεισου. Εμείς δεν πιστεύουμε στους παραδείσους γιατί βρίσκονται έξω από την ιστορία και τη φύση και αποτελούν ινδάλματα μιας άλλης μη Αρίας κοσμοαντίληψης.

Ούτε στην παγκόσμια ειρήνη πιστεύουμε. Ο αγώνας και κατ᾽ επέκτασιν ο πόλεμος είναι τόσο συνυφασμένος με τη φύση του ανθρώπου που με τη δυνατή του βούληση γράφει πολιτισμό, όσο και ο σεισμός είναι φυσικό φαινόμενο. Δεν είμαστε εμείς εκείνοι που για χάρη της ουτοπίας που λέγεται παγκόσμια ειρήνη θα θυσιάσουμε την ιδιαίτερη πολιτιστική μας ανέλιξη. Άλλωστε εκ πεποιθήσεως θέλουμε ν᾽ αλλάξουμε τον σημερινό μας κόσμο και για να το πετύχουμε ένας μόνο δρόμος υπάρχει και αυτός ο δρόμος είναι δρόμος αγώνα. Αν λοιπόν ο πόλεμος είναι η μοίρα μας αυτή η μοίρα ταιριάζει στις καρδιές μας. Η συναδέλφωση όλων των λαών της οικουμένης που τόσο υποκριτικά διακηρύττουν οι εκμεταλλευτές τους, δε μας ενδιαφέρει. Μας ενδιαφέρει η πολιτιστική καταξίωση των Αρίων χάριν της οποίας και αγωνιζόμαστε. Ωστόσο, πιστεύοντας στην αυτοτελή πολιτιστική ανέλιξη κάθε λαού δεν είμαστε εμείς που θα ενοχλήσουμε εκείνους τους λαούς, που δε θα μας ενοχλήσουν.

Τέλος, η δίκαιη κατανομή των υλικών αγαθών, που αποτελεί έτερη υποκριτική διακήρυξη των δημοκρατών και των μπολσεβίκων, που σήμερα εκμεταλλεύονται τους λαούς της οικουμένης αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση για να βαδίσουμε το δύσκολο δρόμο της πολιτιστικής μας καταξίωσης. Ο Άριος δημιουργός υπήρξε πάντα άξιος περιφρονητής των υλικών αγαθών στη μακραίωνη ιστορική του πορεία. Αυτός ο αγωνιστής, ποτέ δεν υποδουλώθηκε στην ύπουλη σειρήνα που λέγεται υλική ευμάρεια ως αυτοσκοπός.

Η εξάλειψη της εκμεταλλεύσεως ανθρώπου από άνθρωπο και η δίκαιη κατανομή των υλικών αγαθών είναι οράματα που δε μπορούν να υλοποιηθούν από κοσμοαντιλήψεις γιά τις οποίες ο υλικός η πνευματικός παράδεισος αποτελεί εσχατολογική βεβαιότητα. Γιατί επιχειρώντας οι εκάστοτε ισχυροί να επιταχύνουν την έλευση του παραδείσου για λογαριασμό τους, καθιστούν τους υποδεέστερους υποζύγια των αναγκών τους. Μόνο η συνειδητοποίηση της τραγικότητας και του μεγαλείου του προορισμού του Ανθρώπου ως δημιουργού πολιτισμού, επιτρέπει την απαγκίστρωση των εκλεκτών δημιουργών από την εσχατολογική επιδίωξη των παραδείσων και την κατ᾽ αξίαν διανομή των υλικών αγαθών αλλά κυρίως των καθηκόντων που καθείς επωμίζεται για να δώσει, στο μέτρο των δυνατοτήτων του, την αιώνια, αέναη και ατελείωτη μάχη του Ανθρώπου που υπερβαίνει τον ευατό του χάριν της Δημιουργίας.

Ο ΦΑΝΑΤΙΚΟΣ

Είμαι ένας φανατικός. Στην ομολογία μου αυτή, γνωρίζω πως κάποιοι βαθυστόχαστοι κήρυκες της μεσότητας και του «μέτρου» θ᾽ αντιτάξουν ένα χαμόγελο γεμάτο συγκατάβαση και οίκτο, διαπιστώνοντας τη βαρειά νόσο που με κατέχει. Ύστερα θα με παραπέμψουν με υπεροψία στις τετριμμένες συνταγές της βαρετής φιλολογίας τους για να θεραπεύσω την πλάνη μου. Μερικοί ένθερμοι ζηλωτές του «ορθού λόγου», λάτρεις της στείρας κριτικής αμφισβήτησης, που μαστίζει την εποχή μας και κατατρώγει κάθε αξία και πίστη αληθινή, θα με ανακηρύξουν «εχθρό της σκέψεως» επειδή έχω ακόμα τη δύναμη να πιστεύω και να πολεμώ, ενόσω αυτοί από ζωϊκή αδυναμία έχουν εγκαταλείψει κάθε δημιουργική δράση κι όντας αιχμάλωτοι στους λαβυρίνθους του σκεπτικισμού, παραμένουν βαθειά άπιστοι και άβουλοι, ανίκανοι ν᾽ αγωνιστούν για ένα ιδανικό. Κάποιοι άλλοι,-δημοκράτες-«πλουραλιστές», αστοί κερδοσκόποι και καιροσκόποι, έμποροι ή καταχραστές της ελευθερίας και των «δικαιωμάτων του ανθρώπου», θα ανακαθήσουν έμπλεοι οργής στις παχειές νυσταλέες πολυθρόνες, όπου αναπαύουν τα ναρκωμένα από την αστική αποχαύνωση ράκη τους και θα εξακοντίσουν εναντίον μου ένα ταπεινό μίσος και τη σκωπτική τους περιφρόνηση, πριν βυθιστούν ξανά στην πλαδαρή τους ανία. Οι τρίτοι, «προοδευτικοί» και ειρηνιστές, που η ξεχειλωμένη ψυχή τους είναι πλημμυρισμένη από μια κουρασμένη, πλατειά αγάπη, που χωράει τα πάντα, απλώνεται κι αγκαλιάζει καθετί, γιατί δεν μπορεί να αγγίξει αληθινά τίποτε, δε θα μου συγχωρήσουν ποτέ, ότι αναγγέλλω μια νέα περίοδο βαρβαρότητας.

Ω θλιβεροί παρίες της Ιστορίας! Διανοούμενοι χαρτοπόντικες, σοφολογιώτατοι «διανοητές», που ταξιδεύετε τη δειλία σας σε ωκεανούς κουρασμένης αμφιβολίας και απραξίας, σιχαμεροί χοντροσκώληκες της καταναλωτικής απληστίας, ομοιόμορφοι ευνούχοι, πληκτικοί υμνητές της επίπεδης κουρασμένης αγάπης και της παγκόσμιας στείρας ευτυχίας! Όσο κι αν περιφέρετε την ανιαρή παρακμή σας στους δρόμους της, η Ιστορία επίμονα θα σας αγνοεί.

Είμαι ένας φανατικός, προπάντων διότι επιζητώ την ιστορική μου δικαίωση, θέλω να επιθέσω τη σφραγίδα της βούλησής μου στην Ιστορία. Θέλω να ψηλαφήσω τον παλμό της, να συντονιστώ με τον μυστικό της Λόγο, να ρυθμίσω την πορεία της. Θέλω να γευτώ αφειδώλευτα τη θωπεία της, στις εξάρσεις της δράσεώς μου και να αισθανθώ την αύρα του ηρωϊκού τυχοδιωκτισμού που διατρέχει τον ιστορικό χρόνο, να με οδηγεί πίσω, στις πολιτιστικές μου καταβολές απ᾽ όπου αντλώ την άφθαρτή μου ζωτικότητα. Επειδή θέλω να σταθώ αντίμαχα στο ρεύμα του καιρού μου επειδή με θέλγει ο πόνος της Δημιουργίας και του ειδέναι, είμαι ένας φανατικός. Με διαπνέει μια φλογερή, απαρασάλευτη κι ενεργός Πίστη που ολοένα με σπρώχνει στο ατελεύτητο αγώνα για το θρίαμβο των Αρχών, των Αξιών και των Ιδανικών μου. Η Πίστη μου αυτή είναι ακλόνητη κι ακατάλυτη, δίνει νόημα και ουσία στην ύπαρξή μου. Φέγγει μέσα μου σαν φάρος που σηματοδοτεί το δρόμο του αγώνα μου και με προσανατολίζει προς το καθήκον. Καμμιά θυσία δεν είναι αρκετή προς χάριν της και η ίδια η ζωή μου είναι απόλυτα συναρτημένη προς αυτή, διότι μόνο μέσω αυτής της Πίστεως βρίσκει ιστορική δικαίωση. Η Πίστη μου είναι ένας καθάριος άνεμος, που η ορμή του αποπλύνει την ψυχή μου από τους ρύπους της παρακμής, που βασιλεύουν γύρω μου και με αποδίδει αθώο και χαρούμενο δημιουργό, στο δρόμο του πεπρωμένου μου.

Είμαι ένας φανατικός Πιστός της Εθνικοσοσιαλιστικής θρησκείας. Την Πίστη μου δεν την τρέφει η πνιγηρή αγάπη ενός απόμακρου βλοσυρού Θεού, αυτού, που ταπείνωνε τους προφήτες του στις σημιτικές ερήμους. Ούτε την συντηρεί η προσδοκία των ειρηνικών κι

ευτυχισμένων οριζόντιων παραδείσων με τους ποταμούς της ευμάρειας και της μακαριότητας που επαγγέλλονται οι αστοί και μπολσεβίκοι εκμεταλλευτές, ευνουχίζοντας με την αντιπολιτιστική συμπαιγνία τους και την καλλιέργεια ψεύτικων οραμάτων και νόθων ιδανικών, τις δημιουργικές δυνάμεις των λαών, ώστε να διαιωνίζουν την κυριαρχία τους. Πολύ περισσότερο η Πίστη μου δεν πηγάζει από κάποια εσχατολογική βεβαιότητα για ένα ευτυχισμένο τέλος της ιστορίας και μια μακάρια αιωνιότητα που θάρθει ερήμην της βουλήσεώς μου και της οποίας οφείλω να είμαι ταπεινός προάγγελος.

Πιστεύω στη φύση και την ανθρώπινη προέκτασή της τη φυλή, που είναι η φυσική-βιολογική μου σπορά, όπου βυθίζονται οι άφθαρτες ρίζες των καταβολών μου.

Πιστεύω στην αφθαρσία του αιωνίου Αίματος, που ανηφορίζοντας από τα βάθη των καιρών, μεταλαμπαδεύει από γενεά σε γενεά τα ευγενή χαρακτηριστικά και τις υπέρτερες αρετές των προγόνων μου.

Πιστεύω στο ιστορικό-πολιτιστικό μου λίκνο, το έθνος μου και στις ιδιαίτερες αξίες που έθρεψαν την ιστορική του ζωή. Πιστεύω στην ανάγκη της διατήρησης και της προαγωγής της ιδιαίτερης δημιουργίας του έθνους μου μέσα στην ιστορία, γιατί αυτό αποτελεί ένα από τα κυριώτερα νεύρα που συνέθεσαν τον ΄Αριο πολιτισμό.

Πιστεύω στον ανειρήνευτο, ατελεύτητο, διηνεκή αγώνα του ανθρώπου ενάντια στο πεπρωμένο του και χάριν της πολιτιστικής δημιουργίας.

Πιστεύω στην αιώνια ιστορική παρουσία του ανθρώπου μέσω του πολιτιστικού φορέα του, που είναι το έθνος και η φυλή του.

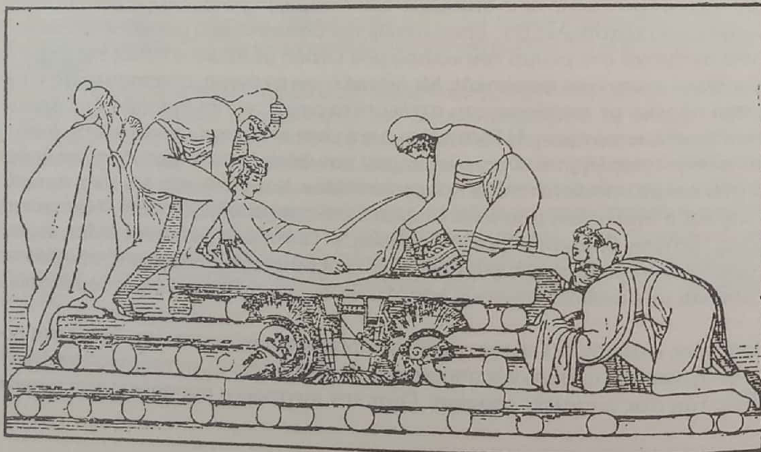
Πιστεύω στην τραγωδία και το Μεγαλείο του ανθρώπου, που υπερβαίνει τον εαυτό του μέσω της ηρωϊκής του βουλήσεως κι έτσι καθίσταται ήρωας και από ήρωας Θεός και Δημιουργός.

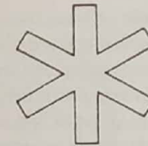
Πιστεύω στους Θεούς της Ράτσας μου και ιδιαίτερα στους ωραίους Θεούς της Ελλάδος, που συντρόφευσαν τον μόχθο των Δημιουργικών Αγώνων μου. Πιστεύω στον Αδόλφο Χίτλερ, στον ΄Ανθρωπο που αναγέννησε τη φυλή μου στον αιώνα μας και σκοπεύω ν' αγωνιστώ με όλες μου τις δυνάμεις για την κατάφαση και τη νίκη του Εθνικοσοσιαλισμού.

Επειδή ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι η θεωρία της Φύσεως, της ζωής και του Κόσμου γι' αυτό είμαι ένας φανατικός της Εθνικοσοσιαλιστικής Πίστεως. Είμαι φανατικός επειδή είμαι επαναστάτης, είμαι φανατικός επειδή είμαι η ελπίδα της Ιστορίας, είμαι φανατικός επειδή είμαι το γονιμοποιό σπέρμα της Δημιουργίας, είμαι φανατικός επειδή είμαι πολεμιστής, είμαι φανατικός επειδή είμαι η αιώνια νιότη του Κόσμου.

Είμαι ένας φανατικός.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΗ

Η Φυλή αποτελεί μια έννοια πολυ διαδεδομένη και πολύ ακαθόριστη. Από την εποχή ακόμα που ο σύγχρονος άνθρωπος συνειδητοποίησε τον εαυτό του προσπάθησε να προσδιορίσει και να ταξινομήσει αυτή την ποικιλία μορφών και χρωμάτων που έβλεπε γύρω του. Στο μεγάλο χρονικό διάστημα που έχει παρέλθει από τότε μέχρι σήμερα πολλές προσπάθειες έχουν γίνει για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, σε διάφορες περιόδους της ιστορίας με άλλοτε θετικά και άλλοτε αρνητικά αποτελέσματα. Ως εκ τούτου κρίνεται σκόπιμος ο καθορισμός και η διασαφήνισις μιας έννοιας, που θεωρείται θεμελιώδης αρχή στο διαχρονικό οικοδόμημα της ανθρωπότητας. Η αναδρομή στην Ιστορία μας δείχνει τη σπουδαιότητα που έπαιξε ο φυλετικός παράγων στην εξέλιξη του κοσμικού γίγνεσθαι. Πόλεμοι οφειλόμενοι σε καθαρά φυλετικά αίτια, θαυμαστοί πολιτισμοί δημιουργούμενοι από «αμιγείς» φυλετικά λαούς, νομοθεσίες που πηγάζουν απ' το συναίσθημα του δικαίου και τους αιώνιους νόμους της Τιμής και του Αίματος και όχι από σάπιες «Συνταγματικές» και κίβδηλες δημοκρατικές αξίες και πάνω απ' όλα η έκφανση της Φυλετικής Ευγονικής όπως τη βλέπουμε διάφανη στην Αθάνατη Σπάρτη είναι τα παραδείγματα που μπορούμε ν' αντλήσουμε απ' τη διδαχή του παρελθόντος για την αξία της Φυλής και το ρόλο που έπαιξε αυτή στην ανέλιξη του ανθρώπου. Υπάρχει ποικιλία εκφράσεων, που έχουν χρησιμοποιηθεί για ν' αποδώσουν την έννοια της Φυλής. Θα ήταν άσκοπο και ανώφελο να τις παραθέσουμε όλες. Ο πλέον δόκιμος ορισμός σχετικά με την έννοια Φυλή είναι ότι Φυλή αποτελεί ένας αμιγής πληθυσμός ατόμων, που διαφέρει από άλλους στη σχετική κοινότητα, δηλαδή στη συχνότητα ανευρέσεως κάποιου γονιδίου ή κάποιων γονιδίων. ΄Ισως και πάλι αυτές οι λέξεις να είναι ανεπαρκείς για ν' αποδώσουν την αληθινή σημασία του όρου που πραγματευόμαστε, ωστόσο εδώ θα πρέπει να τονισθεί ότι ο ορισμός της φυλής γεννιέται εσωτερικά στον άνθρωπο ταυτόχρονα με τη γέννηση του και διαπλάθεται μ' αυτόν. ΄Οποιος δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει το αυθύπαρκτον της έννοιας Φυλή, όποιος δεν ακούει βαθειά στον ψυχικό του κόσμο τη φωνή, την παρόρμηση της Ράτσας, τότε είναι ανάξιος να γίνει αποδέκτης ακόμα και του πιο ξεκάθαρου ορισμού. Γιατί οι λέξεις της καθ' ημέραν χρήσεως είναι πολύ μικρές για να πλησιάσουν το μεγαλείο μιας τέτοιας έννοιας. Εν τούτοις στην καθομιλουμένη, ο όρος χρησιμοποιείται ευρέως με περισσότερο χαλαρή έννοια και από εσφαλμένη παρανόηση γίνεται ταυτόσημος με «τεχνητά καλούπια» που έχουν δημιουργηθεί κατά καιρούς προσπαθώντας να υποκαταστήσουν το νόημα της Φυλής. Υφίστανται ακόμα και σήμερα οι όροι έθνος, κράτος, χώρα κλπ. που σε καμιά περίπτωση δε μπορούν να μας δώσουν ανάγλυφα την αίγλη, το κύρος της σημασίας της Φυλής. Δεν είναι δύσκολο να αποσαφηνιστεί η διαφορά ανάμεσα στις παραπάνω έννοιες. Ο λόγος είναι προφανής. Οι προαναφερόμενες λέξεις δεν είναι παρά ανθρώπινες επινοήσεις, που δεν ανταποκρίνονται στην ανάγκη του ατόμου να αισθανθεί «δεμένος» με τα υπόλοιπα μέλη της κοινωνίας του. Αυτή την προσφορά του συναισθήματος του άρρηκτου συνδετικού κρίκου παρέχει μόνον η Φυλή. Είναι περισσότερο μια ανάγκη βιολογικής φύσεως που ο θείος νόμος απαιτεί τη διατήρηση της με οποιοδήποτε τίμημα, κάτω απ' το βάρος οποιασδήποτε θυσίας. Η έννοια της Φυλής προέρχεται από τη βιολογία και κάτω απ' αυτό το πρίσμα θα πρέπει να εξετασθεί. Στον παραπάνω ορισμό αναφέρεται ο όρος γονίδιο που είναι η στοιχειώδης λειτουργική μονάδα που περιέχεται στο γενετικό υλικό κάθε κυττάρου και κατά συνέπεια κάθε οργανισμού· αποτελεί δε τον φορέα των συγκεκριμένων κληρονομικών ιδιοτήτων

—ψυχικών και σωματικών— που χαρακτηρίζουν το ποιόν του κάθε μέλους μιας Φυλής. Το ομοειδές των γονιδίων και φυσικά των χαρακτήρων για τους οποίους είναι υπεύθυνα σε ένα σύνολο ατόμων καθορίζει την έννοια της Φυλής. Οι πάσης φύσεως μεταβολές που είναι δυνατόν να συμβούν για ποικίλους λόγους σε γονιδιακό επίπεδο σ' έναν πληθυσμό —γνωστές σαν μεταλλάξεις— έχουν αντίκτυπο σε επί μέρους χαρακτήρες αυτού του πληθυσμού. Διαμορφώνουν δηλαδή διαφορετικά εξωτερικά γνωρίσματα και σ' αυτό ακριβώς το γεγονός έγκειται το φαινόμενο της εξελίξεως με όλα τα θετικά ή αρνητικά ανάλογα με την περίπτωση συνεπακόλουθά του. Η προαγωγή των θετικών και η αναστολή των αρνητικών στοιχείων της εξελίξεως αποτελούν την επιστήμη της Ευγονικής, με τις δυστυχώς λιγοστές μέχρι σήμερα έρευνες και εφαρμογές της, αν και το πεδίο εκμεταλλεύσεως σ' αυτόν τον τομέα είναι ευρύ, ξεκινώντας απ' τον ήδη ενυπάρχοντα εσωτερικά στο άτομο αταβιστικό παράγοντα, δηλαδή την έλευση στην επιφάνεια γονιδίων, που οι ρίζες τους χάνονται στα βάθη των αιώνων και που μας φέρνουν κοντά στις πανάρχαιες πατρογονικές αξίες. Ακολουθώντας τον αταβισμό θα φθάσουμε στα αρχέγοντα πρότυπα, γιατί σφυρηλάτησή του αποτελεί τη σωστότερη μέθοδο φυλετικής ευγονικής. Η πίστη στον ελιτισμό της Φυλής είναι η πλέον θεμελιώδης αξία στη θεωρία του Ε.Σ. Η βελτίωση κατ' αυτόν τον τρόπο των ψυχικών και σωματικών γνωρισμάτων της κάθε μονάδας προάγει και εξυψώνει στο σύνολό της την Φυλή. Διότι το φυσικό και το ψυχικό μέρος του ανθρώπου συμπληρούν άλληλα, επομένως και οι μέθοδοι πρέπει να ανήκουν σε αμφότερα τα πεδία έρευνας. Τότε μόνον έχουμε ολοκληρωμένη εικόνα της Ευγονικής προαγωγής. Είναι περίεργο, αν όχι γελοίο το ότι αμφισβητείται ο ψυχικός παράγων για τον καθορισμό της Φυλής. Κρίνεται φυσικά περιττό να σχολιαστεί κάτι τέτοιο. Ίσως η ράτσα εκείνων που διετύπωσαν και που ασπάζονται αυτήν την αμφισβήτηση να αποτελείται μόνον από ύλη, κακής σίγουρα ποιότητας. Η διατήρηση της καθαρότητας της Φυλής, που αναντίρρητα αποτελεί βασική προϋπόθεση για το κεφάλαιο Φυλετικός Ελιτισμός και Ευγονική, είναι ιερή υποχρέωση και θεϊκή εντολή, προς όλους όσους θέλουν να πιστεύουν ότι κυλάει στις φλέβες τους αίμα των προγόνων τους. Συγχρόνως είναι ανώτατο δικαίωμα των λαών που θέλουν να προβάλλουν σα διεκδικητές στο οικοδόμημα του ανθρώπινου πολιτισμού. Η προσπάθεια δημιουργίας μιας αμιγούς και απαλλαγμένης από ξένες προσμίξεις Φυλής είναι η μόνη οδός που οδηγεί στην παντοτινή Αλήθεια και την Αρετή. Μόνο μέσα από αυτό το στοιχείο θα επιτευχθεί η παλινόρθωση του γκρεμισμένου πολιτισμού μας και ο εξαγνισμός απ' την κατάρα που μας κυκλώνει. Το σύμβολο της ιστορικής ανελίξεως της Φυλής μας χρειάζεται υπερασπιστές, που θα ξεπεταχθούν μέσα από μια ισχυρή, νέα ράτσα, μα που θα έχει τις ρίζες της σε πολύ παληές, παρωχημένες εποχές. Η αιώνια διδάσκουσα ιστορία με τα διαχρονικά παραδείγματά της μας δίνει ανάγλυφα την εικόνα της τύχης των λαών που θέλησαν ν' αψηφίσουν τους απαράβατους νόμους της φύσης. Η καταστρατήγηση των νόμων του αίματος οδηγεί στον εκφυλισμό, στην απόρριψη των αξιών και στον αποτρόπαιο ισοπεδωτισμό. Το πιστεύω μας μας δίνει τη βεβαιότητα ότι δε θα είμαστε εμείς τα επόμενα θύματα της Νέμεσης, που τόσο σκληρά τιμωρεί αυτούς που τόλμησαν να καταστρατηγήσουν τις Αρχές που θέσπισαν οι ίδιοι οι Θεοί.

«Η ανθρώπινη ύπαρξη είναι το αποτέλεσμα του είδους της, του φυλετικό της χαρακτήρα, των νόμων της φυλής της, της ψυχής της φυλής της».

ALFRED ROSENBERG

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

Είναι αναπόφευκτο γεγονός σε μία κοινωνία της οποίας οι στόχοι και οι επιδιώξεις είναι μόνο οικονομικής φύσεως, οι δε αποφάσεις παίρνονται από ανθρώπους που βλέπουν την φύση μόνο σαν πηγή τροφής και υλικών το περιβάλλον να καταλήξει στην κατάσταση που είναι σήμερα. Και η κατάσταση είναι τραγική. Λεπτές ισορροπίες, που είναι αποτέλεσμα εκατομμυρίων χρόνων εξέλιξης, διαταράχθηκαν ή καταστράφηκαν στο ελαχιστότατο διάστημα των τελευταίων 50 - 100 χρόνων.

Μεθυσμένος από την δύναμη της τεχνικής και την μανία του κέρδους, παραπλανημένος από ιδεολογίες που θεοποιούν την παραγωγή και από θρησκείες που βλέπουν αυτόν τον κόσμο σαν κοιλάδα δακρύων, ο άνθρωπος έφερε την κατάσταση στο απροχώρητο.

Τα συμπτώματα έγιναν τόσο έκδηλα, που ούτε και αυτός ο αποχαυνωμένος μέσα στην πρόσκαιρη υλική του ευδαιμονία σημερινός αστός δεν μπορεί να αγνοήσει.

Έτσι τα κόμματα ανακάλυψαν το περιβάλλον, εξήγγειλαν προγράμματα, οργάνωσαν διαμαρτυρίες, συνέταξαν μελέτες·μα το πρόβλημα συνεχώς οξύνεται διότι αναγεννάται συνέχεια μέσα από τον αντιφυσικό τρόπο ζωής που έχει επιβληθεί.

Η μόλυνση του περιβάλλοντος δεν είναι μεμονωμένο ζήτημα αλλά ένα ακόμη σύμπτωμα μίας κοινωνίας που πάσχει από τα θεμέλιά της.

Οι σημερινοί οικολόγοι, άτομα γενικά με σωστές καταβολές εξακολουθούν να σκέφτονται λανθασμένα διότι στην ουσία οι αρχές τους δεν διαφέρουν από αυτές που αμφισβητούν. Θεωρούν την καταστροφή του περιβάλλοντος σαν αποτέλεσμα του καπιταλιστικού συστήματος (όπως πράγματι είναι) αλλά πέφτουν στην παγίδα του μαρξιστικού τρόπου σκέψεως που είναι στον ίδιο βαθμό συνυπεύθυνος και σαν θεωρία και σαν πράξη (οικολογική καταστροφή γίνεται και στα κομμουνιστικά κράτη μόνο που εκεί δεν γίνεται ευρέως γνωστή).

Δεν μπορούν να αποφύγουν τον τρόπο σκέψεως που είναι κοινός και στα δύο συστήματα. Υπερασπίζονται το περιβάλλον διότι αισθάνονται ότι απειλούνται με την υποβάθμισή του. Η σχέση μεταξύ τους εξακολουθεί να είναι σχέση συμφέροντος.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν βλέπει την φύση σαν έναν υπηρέτη προορισμένον να εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ανθρώπου. Η φύση και γενικά ο Κόσμος όλος, αποτελεί το πρόσωπο της θειϊκότητας και ως εκ τούτου θεωρείται ιερός. Ο άνθρωπος, σαν μέρος του όλου, άλλοτε συνεργάτης άλλοτε ανταγωνιστής μέσα στην ευλογημένη αιώνια πάλη του Κόσμου, πρέπει να θεωρεί ότι στον Κόσμο που ζει ζουν και οι θεοί του και δεν είναι ένας «τόπος εξορίας» που θα τον οδηγήσει σε ένα παράδεισο μιας άλλης ζωής.

Από εδώ πηγάζει η «φυσική ευσέβεια» την οποία αισθάνεται ο Εθνικοσοσιαλιστής μέρος της οποίας αποτελεί και ο σεβασμός του περιβάλλοντος.

Συνεπώς ο άνθρωπος πρέπει να ενεργεί σύμφωνα με την κοσμική τάξη και όχι με την οικονομία και τους «νόμους» της όπως γίνεται σήμερα.

Από αυτή την ασυμφωνία πηγάζει όλη η «αταξία» που διέπει τις σημερινές κοινωνίες και από την οποία δυστυχώς γίνονται αντιληπτά στον λαό τα πλέον κραυγαλέα συμπτώματά της, που ένα από αυτά είναι και η καταστροφή του περιβάλλοντος. Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι η καταστροφή αυτή είναι ένα ακόμη σημάδι παρακμής των δυτικών κοινωνιών και μπορεί να αντιμετωπισθεί μόνο με μία ριζική μεταβολή του τρόπου σκέψεως και δράσεως μέσα στα πλαίσια μιας Εθνικοσοσιαλιστικής κοινότητας.

Julius Evola
Orientamenti

7. Εφ' όσον το ιδεώδες μιας ανδροπρεπούς και οργανικής πολιτικής μονάδας αποτελεί ήδη βασικό μέρος του κόσμου που πάει να ανατραπεί — και που γι' αυτό εμείς αναβιώσαμε το ρωμαϊκό σύμβολο — πρέπει να αναγνωρίσουμε τις περιπτώσεις στις οποίες αυτή η τάση παρέκλινε και σχεδόν απέτυχε προσανατολισμένη στην λανθασμένη πορεία προς τον «ολοκληρωτισμό». Αυτό εκ νέου, είναι ένα σημείο που θα εξεταστεί διεξοδικά για να εξακριβωθεί η διαφοροποίηση των μετόπων, και ακόμα για να μην «οπλισθούν» εκείνοι που θέλουν συνειδητά να συγχέουν τα πράγματα. Ιεραρχία δεν είναι ιεραρχισμός (ένα κακό που σήμερα τείνει να ξαναβλαστήσει, αν και σε μικρότερο βαθμό) και η οργανική αντίληψη δεν έχει τίποτα να κάνει με τη κρατικολατρική σκλήρωση ή με μια δογματική συγκέντρωση. ΄Οσον αφορά τις μονάδες, αληθινό ξεπέρασμα τόσο του ατομικισμού όσο και του κολλεκτιβισμού έχουμε μόνο όταν άνθρωποι βρίσκονται αντιμέτωποι με ανθρώπους μέσα από τις φυσικές διαφορές της υπάρξεώς τους και των αξιών τους. Πρέπει λοιπόν, να απαγορέψουμε γενικά στη μονάδα κάθε μορφή διασπάσεως και απολυτοποιήσεως του ειδικού μέρους. Αυτή πρέπει να είναι ουσιαστικά πνευματική, να είναι εκείνη μιας κεντρικής προσανατολίζουσας επιρροής, μιας ώθησης, που σύμφωνα με τους τομείς, παίρνει πολύ διαφοροποιημένες μορφές εκφράσεως. Αυτή είναι η αληθινή ουσία της οργανικής «αντίληψης», αντιτιθέμενη στις σταθερές και εξωγενείς σχέσεις, χαρακτηριστικό του «ολοκληρωτισμού». Σ' αυτά τα πλαίσια η απαίτηση του κύρους και της ελευθερίας της ανθρώπινης προσωπικότητας, που ο φιλελευθερισμός ξέρει να αντιλαμβάνεται μόνο σε όρους ατομικιστικούς, εξισωτικούς και περιουσιακούς μπορεί να πραγματοποιηθεί ολοκληρωτικά.

Και σ' αυτό το πνεύμα οι δομές μιας νέας πολιτικοκοινωνικής ταξινόμησης θα μελετηθούν σε γερές και καθαρές γραμμές.

Αλλά τέτοιες δομές χρειάζονται ένα κέντρο κι ένα ανώτατο σημείο αναφοράς. Είναι απαραίτητο ένα νέο σύμβολο εξουσίας και κύρους. Η παρακαταθήκη βάσει αυτού του σκοπού, πρέπει να είναι ακριβής. Ιδεολογικές υπεκφυγές δεν μπορούν να γίνουν δεκτές. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι εδώ δεν πρόκειται μόνο για το λεγόμενο καταστατικό πρόβλημα· πρόκειται πάνω απ' όλα γι' αυτό που είναι απαραίτητο για ένα ειδικό κλίμα, για μια ουσία που πρέπει να αναζωογονήσει κάθε σχέση πίστεως, αφοσιώσεως, υπηρεσίας και υπερατομικής δράσεως όταν έχει ξεπεραστεί αληθινά η μελαγχολική παθητικότης, η μηχανοποίηση και η υποβόσκουσα κακία του σύγχρονου πολιτικοινωνικού κόσμου. Γι' αυτό θα καταλήξουμε σε αδιέξοδους δρόμους όταν στο κάτω-κάτω της γραφής δεν είμαστε ικανοί για ένα είδος εξάσκησης της «Καθαρής ιδέας». Είτε μερικά δυσάρεστα προηγούμενα των εθνικών μας παραδόσεων, είτε ακόμη περισσότερο, οι τραγικές συμπτώσεις του χθες προδικάζουν σε πολλους την καθαρή αντίληψη της σωστής κατεύθυνσης. Εμείς μπορούμε ακόμη και ν' αναγνωρίσουμε την χωρίς κατάληξη μοναρχική λύση, όταν έχουμε μπροστά μας εκείνους που σήμερα ξέρουν μόνο να υποστηρίζουν μια ιδεολογική θέση, της συνταγματικής κοινοβουλευτικής μοναρχίας. Αλλά το ίδιο αποφασιστικά πρέπει να δηλώσουμε το ασυμβίβαστο της δημοκρατικής ιδέας. Το να είμαστε αντιδημοκράτες από τη μια και να αμυνόμεθα «σκληρά» από την άλλη (αυτή είναι εξάλλου η ορολογία μερικών αντιπροσώπων μιας λανθασμένης αδιαλλαξίας) την δημοκρατική ιδέα, είναι άτοπο χειροπιαστό. Η δημοκρατία (εννοούνται οι σύγχρονες δημοκρατίες . Οι αρχαίες δημοκρατίες ήταν αριστοκρατικές — όπως στη Ρώμη — ή ολιγαρχίες, συχνά υπό τον χαρακτήρα τυρρανιδών) ανήκει βασικά στον γεννώμενο κόσμο μέσα από τον Ιακωβινισμό και στην αντιπαραδοσιακή, αντιεραρχική ανατροπή του XIX αιώνα.

Και σε τέτοιο κόσμο, που δεν είναι ο δικός μας, αφέθηκε. Εξ ορισμού, ένα έθνος ήδη μοναρχικό που γίνεται δημοκρατία δεν μπορεί να θεωρηθεί παρά σαν ένα «έθνος παρηκμασμένο». Για την Ιταλία δεν θα μπορούσαμε να αγνοήσουμε έτσι το όνομα μιας πίστεως στον φασισμό του Salo, διότι εάν, και γι' αυτό τον λόγο το κάναμε, θα έπρεπε να ακολουθήσουμε την λανθασμένη δημοκρατική οδό στο ίδιο σημείο θα είμαστε άπιστοι σε κάτι το περισσότερο και το ανώτερο, θα παραβλέπαμε τον κεντρικό πυρήνα της ιδεολογίας της «εικοσαετίας», δηλ. το δόγμα του Κράτους σε σχέση με την εξουσία, την δύναμη του Imperium.

Μόνο σ' αυτό το δόγμα πρέπει να κρατηθούμε χωρίς να υποχωρήσουμε πέφτοντας σε άλλο επίπεδο και χωρίς να παίξουμε το παιχνίδι καμμιάς ομάδας. Η πραγματική εικόνα του συμβόλου, για την ώρα, μπορεί να μείνει κάτι το ακαθόριστο. Το βασικό καθήκον είναι να ετοιμάσουμε σιωπηλά το ταιριαστό πνευματικό περιβάλλον σε ό,τι το σύμβολο μιας εξουσίας υπερεξυψωμένης και ανέγγιχτης γίνεται αισθητό και ανακυριεύει την πληρότητα της έννοιάς του και στο οποίο δεν μπορεί ν' αντιστοιχεί το ύψος ενός οποιουδήποτε κλητού «προέδρου» δημοκρατίας ούτε εκείνη ενός αρχηγού ή εθνάρχη, κατόχου μιας απλής, άμορφης, ατομικής εξουσίας, χωρίς κανένα ανώτερο χρίσμα στηριζόμενο αντιθέτως στην προσωρινή γοητεία την εξασκούμενη στις άλογες δυνάμεις των μαζών, σ' αυτό που κάποιος ονόμαζε «βοναπαρτισμό» και που δικαίως αναγνωρίστηκε στην έννοιά του, δηλ. της μη αντιθέσεως στην δημοκρατική ή «λαϊκή» δημαγωγία, αλλά βεβαίως του λογικού συμπεράσματος αυτής. Μια από εκείνες τις ακαθόριστες σκοτεινές μορφές στην Σπεγκλερική «παρακμή της δύσεως». Ιδού ένας νέος τρόπος αποδείξεως για τους δικούς μας: Η ευαισθησία εναντίον όλων αυτών. ΄Ηδη ένας Carlile είχε μιλήσει «για τον κόσμο των κατοικιδίων που θέλει να κυβερνάται από έναν ψευδοήρωα» και όχι από έναν Κύριο.

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1933 - 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1987

Εις τας 30 Ιανουαρίου 1987 συμπληρώνονται 54 ακριβώς χρόνια από την ημέρα, όπου το Εθνικοσοσιαλιστικόν Κόμμα κατέκτησε την εξουσία. Πριν αναφερθώμεν εις την Κοσμογονικήν σημασία του γεγονότος καλόν είναι να γνωρίζωμεν, ότι δια να οδηγηθούν εκεί οι Γερμανοί Εθνικοσοσιαλισταί προηγήθει ένας σκληρός αγώνας γεμάτος Αίμα, δάκρυα, νεκρούς, μάρτυρες, προδότες και ήρωες. Καλόν είναι να γνωρίζουμε ότι η 30η Ιανουαρίου 1933 δεν ήταν μια εύκολη κατάκτησις κάποιων συνηθισμένων ανθρώπων, αλλά καρπός σκληρής προσπαθείας και αποτέλεσμα μιας Σιδηράς Θελήσεως.

Από την στιγμή, όπου το Εθνικοσοσιαλιστικόν Κόμμα επήρε την εξουσία ήρχισε τον τιτάνιον αγώνα του δια την εξυγίανση της Γερμανίας και της Ευρώπης ολοκλήρου από τον εβραίο δυνάστη, που με χίλια πρόσωπα έκλεβε τον ιδρώτα των Ευρωπαίων λαών και επιβουλευόταν τα δικαιώματα Τιμής και Αξιοπρέπειας της Φυλής μας.

Ο αγώνας όμως της Ευρώπης, που άρχισε εις τας 30 Ιανουαρίου 1933, αγώνας δια την τιμή, Αξιοπρέπεια και Κυριαρχία συνεχίζεται και θα συνεχίζεται μέχρι της τελικής Νίκης.

Εις τα τελευταίας εκείνας ηρωικάς ημέρας του 1945 ο Δόκτορ Γκαίμπελς είχε δηλώσει: «αυτός δεν ήταν πόλεμος κρατών, ήτανε πόλεμος Θεών. Θα επιστρέψουμε και η γη θα τρέμει». ΄Οταν δε, πριν αποσυρθεί ο FUHRER δια το ύστατον καθήκον του, ερωτήθη δια ποίον θα πρέπει τώρα πλέον να πολεμήσουν οι Εθνικοσοσιαλισταί, απήντησεν: "FUR DEN KOMMENDEN MANN". (Δια τον ΄Ανθρωπο, που θα έλθει). Δι' Αυτόν τον ΄Ανθρωπο και Εμείς πολεμούμε...

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ & ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

Εθίξαμε ήδη από μία άποψη την σχέση της Ιουδαϊκής φυλής με την Χριστιανική θρησκεία και τονίσαμε την πραγματικότητα της ασυνεχείας μεταξύ των δύο ρευμάτων, της Ιουδαϊκής θρησκείας αφ' ενός και αφ' ετέρου της Χριστιανικής. Αιτία της ασυνεχείας αυτής — παρ' όλη την υφισταμένη γεωγραφική και ιστορική ίσως συνάφεια μεταξύ αυτών — είναι το τεράστιο, αγεφύρωτο χάσμα μεταξύ της Εβραϊκής νοοτροπίας και του νεοεμφανισθέντος τότε Χριστιανικού πνεύματος. Τολμούμε να υποστηρίξουμε ότι το χάσμα αυτό είναι σαφές ή θα έπρεπε να είναι σαφές και στον απλό μαθητή των θρησκευτικών του σχολείου, ώστε να αισθανώμαστε απηλλαγμένοι της περαιτέρω ενασχολήσεώς μας, για την ανάδειξη της αποστάσεως μεταξύ των νοημάτων της Παλαιάς Διαθήκης αφ' ενός και της Καινής Διαθήκης αφ' ετέρου. Και τούτο διότι ενώ και οι πλέον φιλομαθείς μαθητές αγνοούν μάλλον ποιός υπήρξε π.χ. ο ΄Ιων Δραγούμης, και οι πλέον αμαθείς γνωρίζουν σίγουρα τον Αβραάμ, τον Κάιν ή τον Αυνάν. Χάρις στην διδασκαλία της Παλαιάς Διαθήκης στα σχολεία μας, είμαστε άριστα κατηρτισμένοι γύρω από την Εβραϊκή ιστορία — η μυθολογία αν προτιμάτε, παραλειπομένων ορισμένων σημείων όπου τα περιγραφόμενα καμώματα των Εβραίων αντιτίθενται στο υποτιθέμενο πνεύμα του βιβλίου. Αρκεί νομίζω το παράδειγμα της «Γενέσεως», όπου ο Αβραάμ εκπορνεύει τη γυναίκα του, αφού (προηγουμένως) την παρουσιάζει ως αδελφή του,για να κερδίσει υλικά ωφέλη από τον Φαραώ. ΄Οταν μάλιστα ο Φαραώ έμαθε ότι η ερωμένη του δεν ήταν αδελφή του Αβραάμ αλλά σύζυγός του, τον έδιωξε εξοργισθείς από την ανηθικότητά του «Πατριάρχη» της Εβραϊκής Φάρας (5). Δεν επρόκειτο βεβαίως για ένα ατυχές συμβάν, αφού ο Αβραάμ εξεπόρνευε φαίνεται την γυναίκα του «κατ' εξακολούθησιν». Στο κεφ. Κ΄ της γενέσεως περιγράφεται η ίδια ακριβώς ιστορία. Τη θέση του Φαραώ εδώ κατέχει ο Αβιμέλεχ, ο οποίος «έλαβε χίλια δίδραχμα και πρόβατα και μόσχους και παίδας και παιδίσκας και έδωκε τω Αβραάμ» (6).

Είναι ταυτόχρονα παράδοξο και λυπηρό να αναζητηθεί ιστορικό στήριγμα του Χριστιανισμού σε κείμενα σαν και αυτό. Στην Καινή Διαθήκη επιχειρείται να δοθεί το γενεαλογικό δένδρο του Ιησού δεκάδες γενεών πριν, έως τον βασιλέα Δαυίδ. Υπήρχε βέβαια μια σκοπιμότης, ο Ιησούς να κατήγετο από βασιλική οικογένεια (7) να είναι δηλαδή — καθαρά σε συμβολικό επίπεδο — Βασιλεύς· πέρα από αυτό έπρεπε να είναι και Μέγας Αρχιερεύς για να συγκεντρώνει και τα δύο αξιώματα της Παραδοσιακής Συναρχίας. Γιαυτό λοιπόν λέγεται ότι ο Χριστός ήταν «Βασιλεύς τη τάξει Δαυίδ και Μέγας Αρχιερεύς τη τάξει Μελχωνισεδέκ». ΄Ολα αυτά είναι ευνόητο ότι αναφέρονται στο θεωρητικό-εσωτερικό επίπεδο και καμμία σχέση δεν έχουν — ούτε απαιτείται να έχουν — με την ιστορική πραγματικότητα, η οποία θέλει τον Ιησού να είναι τεχνίτης μαραγκός καθώς οι Ναζαρηνοί και οι Ιουδαίοι συνήθιζαν όπως ξέρουμε τώρα να ασχολούνται με παρόμοιες εργασίες, να είναι δηλαδή τεχνίτες.

Χάριν λοιπόν της αποκρυσταλλώσεως μιας ιστορικής συνεχείας από την κτίση του κόσμου και το πρώτο άνθρωπο μέχρι τις μέρες μας, χρησιμοποιήθηκε η Εβραϊκή Βίβλος ως γέφυρα. Επελέγησαν μάλιστα κατα τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους από τους πατέρες της Εκκλησίας ορισμένα κείμενα ως θεόπνευστα, σχεδόν αυθαίρετα θα έλεγε κανείς, με βάση φιλολογικο-θεολογικά κριτήρια. ΄Ετσι γεννήθηκε η Παλαιά Διαθήκη και κατ' αντιδιαστολή το ιερό βιβλίο του Χριστιανισμού ονομάσθηκε Καινή Διαθήκη, κατά τρόπο ώστε η τελευταία να εξαρτάται από την πρώτη τουλάχιστον ονομαστικώς.

Το κλειδί της υποθέσεως είναι ότι το χάσμα μεταξύ των δύο θρησκειών — Ιουδαϊσμού και Χριστιανισμού — είναι χάσμα φυλετικό. Η νέα θρησκεία απευθυνόταν στον νέο άνθρωπο και επροορίζετο να ακμάσει στον Δυτικό κόσμο, όπως και έγινε. Η διδασκαλία του Χριστού, εξάλλου άφησε ανέγγιχτους τους Εβραίους τόσο της εποχής εκείνης όσο και των μετέπειτα χρόνων. Η νέα θρησκεία ήταν αδύνατον να τους αγγίξει παρ' όλη την εξωτερική συγγένεια, η οποία οφειλόταν όπως είπαμε σε ιστορικούς και γεωγραφικούς λόγους.

Εκείνο όμως το ερώτημα που έχει την μεγαλύτερη σημασία στην υπόθεση του Χριστιανισμού είναι ερώτημα μεταφυσικό: ΄Ηταν η αποστολή του Χριστιανισμού να αντικαταστήσει το ήδη υπό παρακμή Ελληνορωμαϊκό πνεύμα ή απλώς να εμπνεύσει την Ελληνορωμαϊκή παράδοση με νέα στοιχεία, απαραίτητα για την νέα εποχή που ανέτειλε, η οποία θα διεπνέετο πλέον από νέες νοοτροπίες; Η νέα εποχή δεν ήταν μάλιστα προϊόν της παρακμής, αλλά του φυσιολογικού κυλίσματος του χρόνου, που θέλει τους πολιτισμούς να μεταμορφώνονται, να διαδέχονται ο ένας τον άλλον, να ακμάζουν και να παρακμάζουν. Η Παγκόσμιος παράδοση (8) διδάσκει ότι ο Χριστός είναι μια υλική, ανθρώπινη, προσωπική εκδήλωση της Θεότητας επί της Γης· η εμφάνιση του Χριστού γίνεται κάθε δύο χιλιάδες χρόνια περίπου (9).

Η εξέλιξη της ανθρωπότητος, κατά την εσωτερική Παγκόσμια Παράδοση, λαμβάνει χώρα σε διαδοχικούς κύκλους. ΄Εχει δηλαδή πορεία κυκλική, ή ορθότερα θα λέγαμε σπειροειδή κίνηση. Τίποτα το παράδοξο, αρκεί να σκεφθεί κανείς ότι τα πάντα στη φύση κινούνται κυκλικά. Φως-σκότος, χειμώνας-καλοκαίρι, ακμή-παρακμή, αναγέννηση, νέα παρακμή και νέα αναγέννηση. Την ίδια πορεία, την ακολουθία του κοσμικού ρυθμού δεν μπορεί παρά να έχει και ο άνθρωπος, το επίκεντρο της δημιουργίας. Η ανθρωπότητα ακμάζει και παρακμάζει στα πλαίσια τεσσάρων Μεγαλων εποχών που διαρκούν αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια η κάθε μία, και διαδέχονται κυκλικά η μία την άλλη. Τον «Χρυσούν αιώνα», όπως τον ονόμαζαν οι ΄Ελληνες, διαδέχθηκε ο Σιδηρούς ή Κάλι-Γιούγκα.

Ο Σανσκριτικός όρος «Κάλι-Γιούγκα, είναι ευρύτατα διαδεδομένος στην εποχή μας. Χαρακτηρίζει μια εποχή σκότους, μία νύκτα, που ακολούθησε μία ημέρα και που ακολουθείται από μία ημέρα εκ νέου (10). Στην πραγματικότητα πρόκειται για μία εποχή όπου η Παράδοση (όπως την ορίσαμε) έχει τρόπον τινά «χαθεί». Το ενεργειακό κέντρο της Πνευματικής Ζωής και Γνώσεως έχει καλυφθεί, ώστε ο Πλανήτης να στερείται της ευεργετικής επιδράσεώς του. Αποτέλεσμα του γεγονότος αυτού είναι ο πνευματικός αλλά και σωματικός Μαρασμός της Ανθρωπότητας. Η Ανθρωπότητα δηλαδή παρακμάζει μαστιζόμενη από πνευματική στειρότητα αλλά και από κλυδωνισμό υλικής τάξεως αξιών, όπως είναι η ιεραρχία, η κοινωνική δικαιοσύνη, η ελευθερία· αξιών δηλαδή που σχετίζονται άμεσα όχι με το πνεύμα αλλά με την υπόσταση, το υλικό σώμα, την δομή της ανθρωπότητας. Με μία λέξη, οι κοινωνίες γίνονται αντιπαραδοσιακές. Ξεφεύγουν από την αρμονική λειτουργία σύμφωνα με τον κοσμικό ρυθμό.

Μία άλλη βασική Παραδοσιακή διδασκαλία διαφυλαχθείσα και αυτή στα αρχαία ινδοευρωπαϊκά κείμενα (11) αφορά τις φυλές της ανθρωπότητας. Κατά την Παράδοση επτά φυλές διαδέχονται η μία την άλλη κατά την εξελικτική πορεία της ανθρωπότητας. Μία γνωστή προηγουμένη φυλή είναι η των Ατλάντων για την οποία ο Πλάτων κάνει λόγο στον Τίμαιο. Η τελευταία μέχρι τώρα (στον παρόντα κύκλο) έκφρασθείσα φυλή στον πλανήτη είναι η πέμπτη φυλή, η των αρίων λεγομένη. Αυτή είναι η φυλή η οποία εκδηλώνει κατά τον τελειότερο μέχρι τώρα τρόπο όλα τα επιτεύγματα του Ανθρώπου από την στιγμή που πρωτοεμφανίστηκε στην Γη μέχρι σήμερα. Είναι δηλαδή η τελειοτέρα εξελικτικώς έκφραση του φαινομένου «΄Ανθρωπος». Και τούτο συμβαίνει πέραν της θεωρίας και στην πράξη, αρκεί κανείς να αναλογισθεί τα επιτεύγματα της φυλής αυτής. ΄Ολες οι άλλες συνυπάρχουσες φυλές δεν είναι παρά υπολείμματα, αρχαιοτέρων φυλών και υποφυλών, που κάποτε εγνώρισαν και αυτές την δική τους ακμή και δόξα.

Κρίναμε αναγκαία την παράθεση όλων των ανωτέρω, για να καταλήξουμε στο εξής συμπέρασμα: Είναι αδύνατον ο Χριστός (αν όντως υπήρξε Θεϊκός απεσταλμένος — αβατάρ στην σανσκριτική) να σαρκώθηκε ως τέλειος Θεός και ως τέλειος ΄Ανθρωπος και να ενσαρκώθηκε λαβών το σώμα ενός ανθρώπου που να ανήκε σε εξελικτικώς (και από την χρονολογική έστω άποψη) προηγούμενη φυλή. Με άλλα λόγια, δεν ήταν ποτέ δυνατόν ο Χριστός να μην ήταν ΄Αριος. Θα μπορούσε βεβαίως να ενσαρκώνοταν ως άνθρωπος μιας μελλοντικής φυλής, η οποία δεν έχει ακόμα διαμορφωθεί, αλλά ποτέ δεν θα ήταν σημίτης ή νέγρος ή κίτρινος. Πολύ απλά η μορφή που θα διάλεγε ο Θεός αν κατέβαινε στην γη θα ήταν η μορφή του τελείου μέχρι την στιγμή εκείνη ανθρώπου. Στην προκειμένη περίπτωση ο ΄Αριος άνθρωπος εξέφραζε (και εξακολουθεί να εκφράζει) τον τέλειο άνθρωπο της εποχής μας, την τελευταία δηλαδή λέξη της φύσεως όσον αφορά τον άνθρωπο επί της Γης.

Αυτό και μόνο το γεγονός αρκεί να αποδείξει την φυλετική καταγωγή του Ιησού. Εκτός από την ολωσδιόλου άσχετη με τα Εβραϊκά διδάγματα διδασκαλία του, διδασκαλία ρωμαλαία, επαναστατική, ενεργητική, θα μπορούσε κανείς να προσθέσει ότι η μορφή που από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους κατά παράδοση δίνουν οι αγιογράφοι στον Χριστό, κάθε άλλο παρά Εβραίο θυμίζει.

Βεβαίως συμφέρει στους Εβραίους να παρουσιάζουν τον Χριστό ως ομόφυλό τους, για λόγους που περιττεύει να αναπτύξουμε. Καμμιά φορά, η θρασύτης τους προκαλεί γέλια. Για παράδειγμα αναφέρουμε τα αμίμητα λόγια του ραβίνου Kloner, ο οποίες εξέθεσε την «εβραϊκή άποψη για τα Χριστούγεννα» σε αμερικανικό περιοδικό του 1977 που κατά τύχη έπεσε στα χέρια μας. Γράφει λοιπόν ο θρασύς ραβίνος μεταξύ άλλων «Το γεγονός είναι ότι ο Ιησούς ήταν Ιουδαίος. Θα μπορούσε κανείς να τον περιγράψει σήμερα ως ένα Εβραίο ριζοσπάστη ο οποίος έφερε στο λαό του ένα κήρυγμα προσκλητήριο...» κ.λπ. Μη χάνοντας την ευκαιρία προπαγανδίζει στη συνέχεια περί των «αισθημάτων φόβου που δοκιμάζουν οι Εβραίοι κατά την Χριστουγεννιάτικη περίοδο» (!!) και δεν διστάζει ο αθεόφοβος να τονίσει ότι «Ο Χριστός έζησε και πέθανε ως Εβραίος, για τούτο δεν θα διέπραττε ποτέ πράξεις βίας εναντίον μελών της Ιουδαϊκής Κοινότητος» (!!) Αφού επί τη ευκαιρία καυτηριάσει δεόντως τον σύγχρονο αντισημιτισμό, ο σύγχρονος αυτός Καϊάφας καταλήγει με το εξής απαραμίλλου θρασύτητος απόφθεγμα: «Εγώ προσωπικώς ως ραβίνος αισθανόμουν πάντοτε γοητευμένος με την Ιουδαϊκή ιδιότητα του Ιησού και από την διδασκαλία του, η οποία ήταν μία καρποφορία της Ιουδαϊκής κοινωνίας στην οποία έζησε» (!!!)

Περίεργο! Και εμείς νομίσαμε ότι οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, ότι ο χυδαίος Εβραϊκός όχλος των Ευαγγελίων, ότι ο ΄Αννας και ο Καϊάφας ήταν οι εκφραστές του Ιουδαϊκού πνεύματος της εποχής εκείνης.

Είναι απαράμιλλος η αντιπάθεια τοιυ Εβραϊκού όχλου στο πρόσωπο του Χριστού και ο φανατισμός εναντίον του. Ο λόγος είναι απλός. Ο Χριστός δεν ήταν Εβραίος. ΄Ηταν Ναζαρηνός και κατήγετο από την Γαλιλαία. Ελέγετο μάλιστα από τους Εβραίους ότι τίποτε το αγαθό δεν μπορούσε να βγει από την Ναζαρέτ (Ιω. α΄ 47). Η πραγματική ουσία της φράσεως είναι: «τι το καλό μπορεί να βγει από την κοινότητα των αλλοφύλων Ναζαρηνών».

΄Οσο για την Γαλιλαία: «Ερεύνησον και ίδε ότι προφήτης εκ της Γαλιλαίας ουκ εγήγερται» (Ιω. ι΄ 52).

Τί το κακό όμως είχαν οι Ναζαρηνοί και γενικώς οι Γαλιλαίοι;

Πολλές φορές ο Ιησούς αναφέρεται ως Ναζωραίος και άλλοτε ως Ναζαρηνός. Και οι δύο λέξεις υποδηλώνουν την καταγωγή του από την πόλη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας. Ας ανατρέξουμε όμως στην «Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια». [λήμα: Ναζαρέτ του καθ. Μπρατσιώτη] θα δούμε ότι: «η πόλις

Ναζαρέτ ήτο στην πραγματικότητα η πόλις Εν-Να-
ζίρα. Η Ναζαρέτ δεν μνημονεύεται ούτε στην Πα-
λαιά Διαθήκη ούτε υπό του Ιώσηπου. Πρώτος την
αναφέρει ο Λουκάς (α΄ 26). Είναι ζήτημα αν ο Ιησούς
εκλήθη Ναζωραίος εκ της πόλεως ή η πόλις εκλήθη
υπ' αυτού ως οπαδού της αιρέσεως των Ναζωραί-
ων. Ο τίτλος του Ναζωραίου (Ματθ. Β΄ 23, Πραξ.
κδ΄ 5) εξηπλώθη αποδιδόμενος εις τους μαθητάς
του και διετηρήθη μέχρι σήμερον παρά τοις ΄Αρα-
ψιν, οι οποίοι ονομάζουν τους Χριστιανούς Ναζάρα
(ενικός =νουσράνι).

Τούτα λέγει ο καθηγητής Μερατσιώτης στην έ-
γκυρη «Μεγ. Ελλ. Εγκυκλοπαίδεια» η οποία σημειω-
τέον εξεδόθη δύο περίπου δεκαετίες προ της ανευρέ-
σεως των χειρογράφων της νεκράς θαλάσσης, με τα
οποία ιστορικώς πλέον τεκμηριώνεται η ύπαρξη της
αιρέσεως των Ναζαρηνών και των Εσσαίων.

Σύμφωνα με τον Πλίνιο αλλά και τον Ιώσηπο, η
αίρεση των Ναζαρηνών υπήρχε ως φυλετική ομάδα
από το 150 π.Χ. στις όχθες του Ιορδάνη και στην
ανατολική ακτή της νεκράς θαλάσσης. Ο Ιησούς
φορούσε ρούχα «λευκά ως η χιών» (Μαρκ. θ΄ 3) και
είχε μακριά μαλλιά με χωρίστρα στη μέση, ιδίωμα
των Ναζαρηνών και των Εσσαίων της εποχής, αλλά
και των Πυθαγορείων, όπως περιγράφει ο Ιώσηπος.
Η αίρεση των Ναζαρηνών υπήρξε πολύ πριν υπάρ-
ξει ο Μωσαϊκός νόμος και προήλθε από λαό εχθρικό
απέναντι στους εκλεκτούς του Ισραήλ. «Δεν θα λα-
τρεύσεις τον ΄Ηλιο του οποίου το όνομα είναι Αδω-
νάϊ, γράφει ο Codex Nazarenus. Αυτός ο Αδωνάϊ θα
εκλέξει για λογαριασμό του ένα έθνος και θα το
συγκεντρώσει σε πλήθη. Η Ιερουσαλήμ θα γίνει κα-
ταφύγιο και πόλη των εκτρωτικών οι οποίοι θα τε-
λειοποιήσουν εαυτούς διά του ξίφους (υπονοείται η
περιτομή) και θα λατρεύσουν τον Αδωνάϊ».

΄Ενα άλλο χαρακτηριστικό των Ναζαρηνών είναι ότι είτε διέμεναν σε κοινόβια όπου συνήθιζαν τα κοινά δείπνα με οίνο και άρτο όπως ακριβώς έκανε και ο Ιησούς με τους Αποστόλους, είτε ήσαν περιπλανώμενοι κατά το πλείστον θεραπευτές, όπως ακριβώς ο Ιησούς συνήθιζε.

Ιδιαίτερα όμως μνεία οφείλουμε στην «Γαλιλαία των Εθνικών». Γαλιλαία ή Γκαλείλ = κύκλος, περιοχή. Η βορειοτέρα επαρχία της Παλαιστίνης. Διαβάζουμε και πάλι στην «Μεγ. Ελλ. Εγκυκλοπαίδεια» ότι σ' αυτή την ορεινή χώρα, **μετά δυσκολίας** και κατά μικρόν είχαν εδραιωθεί οι Ισραηλίται και ένθα πολύ βραδύτερον· ο πληθυσμός ήτο ανάμικτος εξ Ισραηλιτών και Εθνικών, όθεν ελέγετο Γαλιλαία των Εθνών (Ησαίας θ΄ ι, Α΄ Μακκαβ. ε΄ 15, Μανώ δ΄ 15) Παρά τον επί Αριστοβούλου Α΄ (103 π.Χ.) εξιουδαϊσμό αυτής δεν εξέλιπε το εθνικό στοιχείο εν τη χώρα. Ουχί δε ευκαταφρόνητος ήτο ενταύθα η επίδρασις του Ελληνισμού, ήτις τεκμηριώνεται προς τοις άλλοις και εκ του πλήθους των εν αυτή χρησιμοποιουμένων ελληνικών ονομάτων (Ανδρέας, Φίλιππος κ.λπ.). Διά τούτο και διά διαφοράς τινας περί την γλώσσαν και τα ήθη και έθιμα, περιεφρονούντο οι Γαλιλαίοι υπό των Ιεροσολημιτών».

Επί τη ευκαιρία της παραθέσεως αυτών των απλών ιστορικών στοιχείων, τα οποία συνεπικουρούν την άποψή μας περί της φυλετικής καταγωγής του Ιησού και των μαθητών του, παραθέτουμε τα γραφόμενα στο λήμα «Ιούδας» της Μεγ. ελληνικής Εγκυκλοπαιδείας».

«Ιούδας ο Ισκαριώτης. Εις των δώδεκα αποστόλων του Χριστού, ο και προδότης αυτού. Ο πατήρ αυτού ονομάζετο Σίμων. Εν τοις ευαγγελίοις επονομάζεται Ισκαριώτης πιθανώτατα διότι κατήγετο εκ της εν τη ΙΟΥΔΑΙΑ πόλεως Καριώθ και επομένως αυτός ήτο ο μόνος Ιουδαίος απόστολος, των λοιπών, αποστόλων όντων Γαλιλαίων.

Ο Ιησούς κατέστησε τον Ιούδα οικονόμο και διαχειριστή. Ετέρα μορφή της ιδιοτελείας του ήτο η μεγάλη του φιλαργυρία, εξικνουμένη μέχρι κλοπής, μεθ' ης συνεδύαζε βαθεία υποκρισία». Ο Ιωάννης έγραφε περί αυτού, όταν ο Ιούδας διαμαρτυρήθηκε γιατί το μύρον με το οποίο η Μαρία άλειφε τα πόδια του Ιησού «ουκ επράθη τριακοσίων δηναρίων και εδόθη πτωχοίς». «Είπε δε τούτο ούχ ότι περί των πτωχών έμελεν αυτώ, αλλ' ότι κλέπτης ην, και το γλωσσόκομον είχε και τα βαλλόμενα βάσταζε». (Ιω. ΙΒ΄ 6)

΄Ενας Εβραίος ανάμεσα στους Γαλιλαίους, ο πλέον κατάλληλος, για οικονομικός διαχειριστής, με το αζημίωτο βέβαια, ήταν αρκετός για την καταστροφή. Φθάνουμε λοιπόν στα όσα γράψαμε στην αρχή του παρόντος: Ο ΄Αριος Ιησούς σύμβολο μιας φυλής, ενός πολιτισμού ανωτέρου πάσχει προδιδόμενος από τον οικονομικό διαχειριστή του, τον Ιουδαίο Ιούδα, τον οποίο τα Ευαγγέλια δεν παρέλιπαν να προσονομάζουν Ισκαριώτη για να τονίζουν διαρκώς το Ιουδαϊκό της καταγωγής του και να τον ξεχωρίζουν από τους Γαλιλαίους (12).

Ας ξεχωρίσουμε και εμείς τους Ιουδαίους από τους Γαλιλαίους. Ας απαλλάξουμε την Χριστιανική Θρησκεία από το παρασιτικό φορτίο του Ιουδαϊσμού, με το όραμα μιας νέας θρησείας Χριστιανικού ρομαντισμού όπως ο Ριχάρδος Βάγκνερ, συνέλαβε και μερικώς αποτύπωσε στον Λοενγκρίν και στον (Πάρσιφαλ).

Η θέση του Χριστιανισμού είναι κοντά στην θρησκεία των προγόνων, διότι αμφότεροι έχουν κοινές ρίζες. Ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία Ηλιακή, ενεργητική, Απολλώνιος. Περιέχει το ηρωικό στοιχείο της θυσίας, ως πράξεως ενεργητικής και εκουσίας. ΄Οπως γράφει ο Νίτσε στην «Γέννηση της Τραγωδίας», «όλος ο κόσμος της οδύνης είναι απαραίτητος, για να αναγκασθεί το άτομο να δημιουργήσει την απολυτρωτική οραμάτιση».

΄Οπως πολύ σωστά σημειώνει ο συγγραφέας, η αρία φυλή συμβολίζει την οδύνη ως αποτέλεσμα ενεργητικής επιλογής αντίθετα από την σημιτική φυλή, που θεωρεί την οδύνη αποτέλεσμα παθητικού αμαρτήματος-πτώσεως όπου η περιέργεια, η ψευτιά, η επιθυμία, ολόκληρη ακολουθία θηλυπρεπών αισθημάτων θεωρούνται η αρχή του κακού.

Είναι σαφής η διάσπαση του ηρωικού-αρίου Χριστιανισμού από τον θηλυπρεπή Εβραϊσμό.

΄Ενα άλλο, άξιο μνείας στοιχείο είναι ότι η αρία παράδοση, θέλει το «αιώνιο θήλυ» (Γκαίτε «Φάουστ» τελευταίοι στίχοι) να μας οδηγεί «εκεί ψηλά». Θέλει την Βεατρίκη να οδηγεί τον Δάντη στον Παράδεισο, και την ωραία Ελένη να εμπνέει έναν ιερό πόλεμο. Πιστός στην αρία παράδοση ο Χριστιανισμός δεν στερείται του θήλεος στοιχείου. Το «αιώνιο θήλυ» είναι η Παρθένος Μαρία, η οποία παραδόξως είναι προσφιλέστερη και από τον ίδιο τον Χριστό

στην συνείδηση των Χριστιανών. Ακολουθώντας την Αρχαία Ελληνική παράδοση, όπου πλήθος θεαινών συμπλήρωναν το πάνθεο, ο χριστιανισμός έχει και αυτός την Παλλάδα του.

Σε απάντηση όλων αυτών, ο Εβραίος δεν λησμονεί στην καθημερινή του προσευχή να προσθέσει: «Σε ευχαριστώ θεέ μου που δεν με έκανες γυναίκα».

Είναι καιρός να ξεπλυθεί ο Χριστιανισμός από το ρύπος του Ιουδαϊσμού και να σταθεί στην θέση που του αξίζει, πλάι στην αρχαία άρια παράδοση. Και να παύσει ο Εβραϊσμός να στηρίζεται και να οφελείται έμμεσα από μια τέτοια ιεροσυλία. Είναι καιρός να ξεχωρίσουμε τους Γαλιλαίους από τους Ισκαριώτες.

Ε. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

---

5. («Γένεσις» Κεφ. 12).

6. («Γένεσις» Κεφ. Κ΄ 9-17)

7. Ο Βούδας επίσης, αλλά και άλλοι Μύστες και ήρωες, όπως ο Θησεύς, ο Οιδίπους κ.ά. είχαν βασιλικό αίμα.

8. Υπό τον όρο «Παγκόσμιος Παράδοση» νοείται η πρωταρχική κληρονομούμενη Γνώση γύρω από τα μυστήρια του Κόσμου και του Ανθρώπου, η οποία φυλάσσεται ως ιερή παρακαταθήκη κατά την αέναο ιστορία της ανθρωπότητας. Καθώς οι πολιτισμοί ακμάζουν και παρακμάζουν, καθώς οι φυλές διαδέχονται η μία την άλλη, η Παγκόσμιος Παράδοση εκφράζεται κατά τον μάλλον ή ήττον πληρέστερο τρόπο. Η Παράδοση είναι μία και μοναδική κατά τον Γκενόνα και τον Εβόλα, πλην όμως εκφράζετα καλύτερα με τα ήθη, τα έθιμα και την νοοτροπία, τις θρησκείες και τις μυστηριακές σχολές της Εσωτερικής Γνώσεως των Αρίων Ινδοευρωπαίων. ΄Εμελλε οι Ινδοί Βραχμάνοι να είναι οι θεματοφύλακες της πρωταρχικής αυτής Αριο-Ηλιακής κληρονομίας.

9. Στο δεύτερο μεγάλο έπος των Αριών της Ινδίας «Μπαγκαβαντ-Γκιτά» αναφέρεται το εξής: «΄Οταν γαρ της μεν ευνομίας μείωσις γένηται, της δ' ανομίας αύξησις, τότ' εγώ σαρκούμαι» (Κεφ. Δ΄ 7) (Μετάφρ. Δ. Γαλανού του Αθηναίου).

10. Η Κάλι-Γιούγκα είναι η μικρότερη από τις τέσσερις μεγάλες εποχές, διαρκεί περίπου 300.000 χρόνια και έχει ήδη αρχίσει από την αρχαιότητα.

11. Η αρία Παραδοσιακή διδασκαλία ξεκίνησε από την υπερβόρεια Ευρώπη εξαπλώθηκε στην Ανατολή μέχρι τα βάθη της Ινδίας και διεσώθη χάρις στις φροντίδες των αρίων Βραχμάνων. Στην Ευρώπη κύριος φορέας της Παραδοσιακής Διδασκαλίας είναι ο Αρχαίος Ελληνικός Πολιτισμός. Πλην όμως η αναφορά στα ινδουϊστικά κείμενα είναι θεμιτή και πολύ διαφωτιστική. Η Ινδία υπήρξε θεματοφύλαξ της αρίας παράδοσης· για τούτο λέγεται ότι «εξ ανατολών το Φως» (ex orientis lux).

12. Οι απόψεις αυτές για την Αρία καταγωγή του Ιησού, αλλά και των 11 Αποστόλων, έχουν βεβαίως υποστηριχθεί πολύ πριν από μας από συγγραφείς όπως ο Χ.Σ. Τσάμπερλαιν στο περισπούδαστο έργο του «Η γένεσις του 19ου αιώνος» (Die Grundlagen des XIX Jahrhunderts), όπου εμπεριέχεται ολόκληρη μελέτη για το θέμα, καθώς και για την επίδραση του Παύλου στις χριστιανικές μετέπειτα διδασκαλίες, ο Αλφρέδος Ρόζενμπεργκ στον περίφημο «Μύθο του XX Αιώνος», ή ακόμη και από τον περίφημο Μονανιόρ Τίζο σε ομιλίες του, καθώς και από άλλους λιγότερο διάσημους.

Καταλληλότερο όμως κείμενο που παρέχει τις πιο ατράνταχτες αποδείξεις αρκεί κανείς να ψάξει στην σωστή κατεύθυνση, είναι η Καινή Διαθήκη και μάλιστα τα 4 Ευαγγέλια με προεξάρχον το κορυφαίο του «μαθητού ον ηγάπα», το Κατά Ιωάννην, για το οποίο ο Albert Reville («Le Quatrième Evangile») γράφει: «... ο τρόπος, με τον οποίο ο ευαγγελιστής στο ζ΄ κεφάλαιο και στα επόμενα, μιλάει για τους Εβραίους και τους Φαρισαίους, δείχνει καθαρά ότι δεν θεωρεί εαυτόν ως ανήκοντα στον Εβραϊκό λαό».

Παραθέτουμε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

Ο Χριστός, που όταν μιλά στους Εβραίους για τον Μωσαϊκό Νόμο (στον κατά Ιωάννην), λέγει «ο Νόμος σας», άρα δεν τον αναγνωρίζει ως δικόν του, αποκηρύττει τους Εβραίους προφήτες λέγοντας: «πάντες όσοι ήλθον προ εμού, κλέπται εισίν και λησταί». (Ιω. ε, 8).

Ακόμη αναφερόμενος στον θεό των Εβραίων ο Ευαγγελιστής λέει:

«υμείς εκ του πατρός του διαβόλου εστέ, και τας επιθυμίας του πατρός υμών θέλετε ποιείν· εκείνος ανθρωποκτόνος ην απ' αρχής και εν τη αληθεία ουχ έστηκεν, ότι ουκ εστίν αλήθεια εν αυτώ. όταν λαλεί το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί». (Ιω. η΄-44).

Η περίφημος άλλωστε φράσις:

«ουδείς μέν... παρρησία ελάλει περί αυτού διά τον φόβον των Ιουδαίων» (Ιω. Ι΄ 13) και τα παρόμοια αποσπάσματα (Ιω. Ι΄, 1, Ι΄, 25, Ι΄, 31 κ.λπ.), είναι σαφής και δείχνει την αλλόφυλο σχέση Ιησού-μαθητών και Ιουδαίων, αφού ένας απλός αιρετικός ως π.χ. ένας ΄Ελλην χιλιαστής δεν θα έλεγε ποτέ κρύβομαι διά τον φόβον των Ελλήνων, αλλά των Χριστιανών, των αιρετικών, των απίστων ή τέλος πάντων θα χρησιμοποιούσε μία λέξη που θα προσδιόριζε την διαφορά των άλλων από αυτόν και τους ομοίους του. ΄Ομως ακριβώς αυτή ήταν η διαφορά του Ιησού και των μαθητών του —πλην Ιούδα —, ότι δηλαδή δεν ήσαν Εβραίοι.

΄Αλλωστε αν ήσαν δεν θα εμίλαγαν και τόσο διαφορετικήν γλώσσαν ώστε να λέγουν για τον Πέτρο όταν εκάθητο έξω της οικίας του Αρχιερέως και όπου ηρνήθη τρις τον Χριστόν:

«οι παρεστώτες έλεγον τω Πέτρω, αληθώς εξ αυτών ει· και γαρ Γαλιλαίος ει και η λαλιά σου ομοιάζει». (Ματθ. ιδ΄, 70).

Το μίσος λοιπόν, το γνωστόν μίσος των Εβραίων για τους αλλοφύλους, που, διαφαίνεται εδώ, αφού λέγουν «εξ αυτών ει και γαρ Γαλιλαίος ει», αυτό το μίσος κατευθύνεται προς τους Γαλιλαίους — αλλοφύλους συλλήβδην και όχι προς τους Χριστιανούς εξ αυτών ως να ήσαν απλή αίρεσις. Αυτό που ερεθίζει όπως βλέπουμε απ' το απόσπασμα είναι η καταγωγή, όχι οι θρησκευτικές ή άλλες αντιλήψεις.

> «΄Ανευ εθνικής ψυχής είναι αδύνατος η ύπαρξις οιουδήποτε πολιτισμού».
>
> GUSTAVE LEBON

ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΩΝ ΜΠΟΕΡΣ

1811 - 1819: Πόλεμος των συνόρων, όταν οι Μπόερς απωθούν τους εισβολείς Ξόσα Μπαντού, πέραν των ποταμών Φις και Κεϊσκάμα.

1834: Οι Μπόερς απωθούν με τρομερή δυσχέρεια την συνδυασμένη εισβολή των Μπαντού που οδηγούμενοι από το φύλο Ξόσα εισβάλλουν στην περιοχή των Λευκών.

1835 - 1837: Νικηφόροι πόλεμοι των Μπόερς, εναντίον των Ματαμπέλε Μπαντού στην περιοχή του Βάαλ.

1838 (Φεβρουάριος): Σφαγή των γυναικοπαίδων του Ντάρμπαν από τους αράπηδες του Ζούλου βασιλιά Ντιγκάαν, αφού λόγω υπεροπλίας εξόντωσαν τον Μπόερ αρχηγό Πιέτ Ρετίιφ και τους άνδρες του, που υπεράσπιζαν την πόλη.

16 Δεκεμβρίου 1838: Μάχη του ποταμού Μπλουύντ: Μια μικρή δύναμη καταδρομέων σκληρών Μπόερς υπό τον Ανδρέα Πρετώριους (εξ ου η πόλη Πρετώρια) συντρίβει τους Ζούλους του Ντιγκάαν.

1846 - 1847: Ο πόλεμος του Πελέκεως: Μετά λυσσαλέο αγώνα 21 μηνών Μπόερς και Βρεττανοί νικούν τους επιτιθέμενους κάφρους στην περιοχή μεταξύ των ποταμών Κεισκάμα και Μεγάλου Κεπ.

1850 - 1878: Καφρικοί πόλεμοι: Μια συνεχής πάλη μεταξύ κάφρων και Μπόερς -Βρεττανών. Σημαντικότερος ο 8ος Καφρικός πόλεμος (1850 - 1853) οπότε επειδή για λόγους θρησκευτικομαγικούς οι κάφροι σκότωσαν τα ζώα και έκαψαν τις σοδειές τους έμεινε το 1/3 τους ζωντανοί.

1854 - 1877: Διαρκείς μεταξύ Ζούλου και Μπόερς.

1858 - 1868: Πόλεμος των Μπασούτο εναντίον του κράτους της Οράγγης: Υπό τον βασιλιά Μοσέσου. Οι εξεγερμένοι νέγροι επτέθησαν κατά των Μπόερς και νικήθηκαν μετά πολυετή αιματηρό αγώνα.

1879 Ιανουάριος 22 - 23: Μάχη της Ισλαντουάνα: 1800 βρεταννοί και Μπόερς σφάζονται μετά ηρωικό ολοήμερο αγώνα από τους 10.000 Ζούλου του βασιλιά Κετεβάγιο, που την ίδια μέρα στέλνει 5000 μαχητές του εναντίον του φυλακίου του Ρόκεσντριφτ που το υπερασπίζουν 85 βρεττανοί πολεμιστές. Εκεί μετά ολονύκτια πάλη, όπου χαράσσεται ένα έπος του Αυτοκρατορικού Αποικιακού Στρατού, οι 85 ήρωες αποκρούουν 6 επιθέσεις των Ζουλού και σώζουν την περιοχή του Νατάλ από εξανδραποδισμό και σφαγή.

1879 Ιανουάριος - Απρίλιος: Πολιορκία στο Εσόβε του συντάγματος του συνταγματάρχη Λήρσου απότους 10πλάσιους Ζούλου και Νίκη του Στρατηγού Λόρδου Τσέλμσφορντ στο Τζιντζιλόβε.

1879 Μάρτης 29: Μάχη της Καμπούλα: 20.000 Ζούλου επιτίθενται εναντίον των 400 ανδρών του Σερ ΄Εβελυν Γουντ σε μια 4ωρης διάρκειας ακατάπαυστη επίθεση και τελικά απωθούνται.

1879 1 Ιουνίου: Θάνατος του Αυτοκρατορικού πρίγκηπα Λουδοβίκου Βοναπάρτη εθελοντή στον αποικιακό βρεττανικό στρατό και έπεσε μαχόμενος ηρωικά σε παγίδα των Ζούλου. Το ηρωικό τέλος του, το εν γένει ήθος του, οι αρετές του και οι φυλετικές του ιδέες απετέλεσαν ορόσημο στον αποικιοκρατικό ρομαντισμό και έστρεψαν τα μάτια της Ευρώπης πάνω στην μαχόμενη Λευκή Φυλή της Αφρικής.

1879, 4 Ιουλίου: Ο Λόρδος Τσέλμεφορντ με 4.200 Ευρωπαίους μαχητές, αφού αντέχει στην επίθεση 15.000 Ζούλου, αντεπιτίθεται και κατατροπώνει τους Νέγρους στο Ουλούντι. Στις 28 Αυγούστου συλλαμβάνεται ο χασάπης των Λευκών «βασιλιάς» Κετεβάγια.

Το παραπάνω περιορισμένο ιστορικό επετειολόγιο αναφορά στους αγώνες της φυλής μας κατά των Μαύρων στην Νότια Αφρική, αποτελεί μια ελάχιστη συνεισφορά γνώσης στο πληροφοριακό κενό της εποχής μας. Θα γράψουμε πάλι όταν μας το επιτρέπουν οι περιωρισμένες δυνατότητές μας για κάθε φυλετικό πόλεμο στην Μαύρη ΄Ηπειρο.

Μα πάνω απ' όλα στην εποχή μας όπου ανθίζει μια βρωμερή εξαναγκαστική «ισότητα», και «αδελφοποίηση», αυτό το επετειολόγιο - ημερολόγιο και όσα ανάλογα ακολουθήσουν, είναι μια ασήμαντη μα εκ βαθέων προσφορά στην μνήμη των Λευκών ηρώων - αποικιστών που μετέφεραν τον πολιτισμό μας σ' όλο τον κόσμο. Και πιο πολύ μακριά από εταιρείες ιεραπόστολους και συμφέροντα. Τέτοιες γραμμές είναι αφιερωμένες στα ευρωπαϊκά αποικιακά συντάγματα όπου θα βλέπουμε πάντα με πηγαία συγκίνηση και θαυμασμό.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Σίγουρα στον περισσότερο κόσμο η παραπάνω φράση φαντάζει αφελής, αστεία, ή ίσως ακόμα και υβριστική. Το θέμα είναι, πως αποκλείεται, από ανθρώπους τουλάχιστον που ενδιαφέρονται για τα κοινά, να μείνει ασχολίαστη.

Η παραπάνω φράση, «Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ένα κίνημα της Αριστεράς» αποτελεί ένα σύνθημα. Και ταυτόχρονα μια ζωντανή πραγματικότητα. Το άρθρο αυτό γράφεται με σκοπό να γνωρίσει στον κόσμο αυτή τη φράση, αυτό το σύνθημα και όχι να το δικαιολογήσει.

Η δικαιολόγηση της φράσης «Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ένα κίνημα της αριστεράς», το γιατί ο εθνικοσοσιαλισμός σήμερα θα έπρεπε να τοποθετείται στην αριστερά και όχι στην άκρα δεξιά, είναι το θέμα που διαπραγματεύεται το βιβλίο του POUL RUS KNUDSEN το οποίο κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και διατίθεται ήδη στο χώρο των γραφείων μας. Είναι αλήθεια πως η απόπειρα να περάσει ένα σύνθημα σαν αυτό είναι δύσκολο. ΄Ομως ο KNUDSEN δεν αφήνει περιθώρια αμφισβήτησης.

Είναι πολιτική της κίνησης να μάχεται σήμερα, να αντιμετωπίζει τη σημερινή πολιτική πραγματικότητα, να βρίσκεται και να μάχεται μέσα σ' αυτή με σκοπό ένα φωτεινό και σπινθηροβόλο μέλλον για όσους πιστεύουν σ' αυτό. Και το παραπάνω βιβλίο εκδίδεται μέσα στα πλαίσια της πολιτικής αυτής. Δεν είμαστε ιστορικός σύλλογος, δεν θέλουμε να αναβιώσουμε τη Γερμανία του Χίτλερ, δεν θέλουμε να επιστρέψουμε στη δεκαετία του 30 ούτε σε καμμία άλλη παλαιότερη. ΄Εχουμε το βλέμμα στραμμένο προς τα μπρος και φοράμε παρωπίδες: Δεν κοιτάμε ούτε δίπλα ούτε πίσω. Μόνο εδώ και μπροστά. Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι αυτό ακριβώς: ένα Αιώνιο Τώρα.

Αλλά η μέχρι τώρα αδιαφορία μας και για όλα όσα λέγονταν για μας από τρίτους, καλόβουλα ή κακόβουλα, είχε το αποτέλεσμα να βγουν συμπεράσματα για την οργάνωσή μας κατά κράτος λανθασμένα και υστερόβουλα. Μας έδωσαν τον τίτλο του συντηρητικού ηλίθιου χωρίς καν να μας γνωρίσουν. Τώρα προσπαθούμε εμείς, που γνωρίζουμε, τί ήμαστε να αντεπιτεθούμε:

Κυρίες και Κύριοι είμαστε εθνικοσοσιαλιστές άρα είμαστε αριστερά. Με μια έννοια επαναστατική, πρωτοποριακή και απόλυτη. Αφήσατε την Αριστερά στα χέρια των Μαρξιστών. Και τώρα ερχόμαστε εμείς για να σας φωνάξουμε: Αν η αριστερά όπως λέτε είναι ο χώρος των προοδευτικών, αν η αριστερά είναι ο χώρος της εξέλιξης και της πρωτοπορίας τότε εμείς είμαστε αριστερότεροι των Μαρξιστών.

Και ένα μικρό βήμα για να το αποδείξουμε αυτό γίνεται με την έκδοση του βιβλίου του KNUDSEN.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΓΑΛΛΙΑ 1933

Γαλλία, 1933. Η Γ' Δημοκρατία ή δημοκρατία-φάντασμα δεν ικανοποιεί κανέναν, ούτε την αριστερά ούτε τη δεξιά. Στην εξουσία βρίσκονται από το 1932, οι ριζοσπάστες οι οποίοι αδυνατούν να δώσουν λύσεις στα προβλήματα του έθνους. Η ατμόσφαιρα είναι βαριά και βαραίνει ακόμη περισσότερο όταν ξεσπά το σκάνδαλο Stavisky. Η υπόθεση αυτή στην οποία ήταν αναμεμειγμένες και σημαίνουσες προσωπικότητες της εποχής, είχε ως εξής: Ο Αλέξανδρος Stavisky, επιχειρηματίας ρωσικής καταγωγής με εκπληκτικές διασυνδέσεις στην κυβέρνηση και το κοινοβούλιο διέπραξε μια απίστευτη αισχροκέρδεια. Εξέδιδε ακάλυπτα γραμάτια επί των αποθεμάτων του ενεχυροδανειστηρίου της πόλης Bayonne. Τα χρήματα που κέρδισε έφταναν το ποσό των 2.000.000 φράγκων. Ο Stavisky είχε αναμιχθεί αρκετές φορές σε οικονομικά σκάνδαλα, πάντοτε όμως εκαλύπτετο από υπουργούς και βουλευτές. Χάρη σ' αυτές του τις γνωριμίες καταφέρνει κι αυτή τη φορά ν' αναβληθεί η δίκη του 8 φορές!! Ο λαός εξοργίζεται ολοένα και περισσότερο. Οι εθνικιστές κατηγορούν την κυβέρνηση ότι απαρτίζεται από μασσόνους κι ότι καλύπτει απατεώνες. Στις 9/1/34 ο Stavisky αυτοκτονεί. Πολλοί μίλησαν για έγκλημα, οργανωμένο από τους πολιτικούς εκείνους τους οποίους η ομολογία του Stavisky θα έθιγε άμεσα. Η δυσαρέσκεια του λαού μεγαλώνει. Όλος ο Ιανουάριος του 34 είναι γεμάτος διαδηλώσεις και των εθνικιστών και των κομμουνιστών που συχνά συγκρούονται στους δρόμους. Το σύνθημα που κυριαρχεί είναι: «Κάτω η δημοκρατία των ληστών και των δολοφόνων». Η λέξη «βουλευτής» θεωρείται ύβρις. Οι εθνικιστές κι οι ακροδεξιοί πρωτοστατούν στις ταραχές. Από τις οργανώσεις τους ξεχωρίζουν για το δυναμισμό και τη βιαιότητα τους οι «Ιππότες του βασιλιά» οι οποίοι δεν παύουν μέσα απ' τις στήλες της εφημερίδας τους «L'Action Frangaise», να στηλιτεύουν την κυβέρνηση, τους βουλευτές, τη δημοκρατία. Υπάρχουν επίσης οι Πατριωτικές Νεολαίες, η Εθνική Ένωση Παλαιών Πολεμιστών, οι Πύρινοι Σταυροί. Οι συγκεντρώσεις όλων αυτών των οργανώσεων καταλήγουν στη Βουλή, μέσα στην οποία επικρατεί η ένταση που υπάρχει και στους δρόμους: οι βουλευτές της δεξιάς προτείνουν τη σύγκληση επιτροπής που θα εξυχνιάσει το σκάνδαλο Stavisky αλλά καταψηφίζονται. Τα πράγματα χειροτερεύουν. Δύο βουλευτές εξαναγκάζονται σε παραίτηση και τελικά στις 28/1 ο Chautemps αναγγέλλει την διάλυση του υπουργικού συμβουλίου. Ο Daladier αναλαμβάνει να σχηματίσει νέα κυβέρνηση στην οποία τοποθετεί κυρίως κεντρώους βουλευτές. Όμως ο Daladier προκειμένου να κερδίσει την εύνοια των αριστερών διαπράττει το σφάλμα να απομακρύνει τον εθνικιστή αρχηγό της αστυνομίας, Jean Chiappe*, δίνοντας έτσι λαβή για νέες ταραχές και συγκρούσεις στους δρόμους. Οι κομμουνιστές πανηγυρίζουν και φωνάζουν: «Θάνατος στον Chiappe». Οι εθνικιστές ορκίζονται να ρίξουν τη δημοκρατία και να εξαφανίσουν την κόκκινη πανούκλα και τους μασσόνους πολιτικούς που καταστρέφουν τη Γαλλία. Πιστεύουν πως ήρθε η ώρα να δράσουν αποτελεσματικά κι αποφασίζουν μια μαζική συγκέντρωση στις 6/2. Οι κινητοποιήσεις αρχίζουν απ' το βράδυ της 5/1. Οι συγκεντρωθέντες προχωρούν κατά φάλαγγες προς το Υπουργείο Εσωτερικών κραυγάζοντας: «Ζήτω ο Chiappe» και οι αρχές αντιλαμβάνονται ότι δεν έχουν ν' αντιμετωπίσουν απλούς δυσαρεστημένους πολίτες αλλά επαναστάτες. Η τελική απόφαση των εθνικιστών που στην αρχή ακουγόταν σαν ψίθυρος γίνεται κραυγή που δονεί το Παρίσι. «Να χτυπήσουμε τους βουλευτές». «Να χτυπήσουμε τη δημοκρατία». Ο υπαρχηγός της αστυνομίας M. Marchand δίνει τη μοιραία διαταγή. Οι πρώτοι πυροβολισμοί ακούγονται ανάμεσα σε ουρλιαχτά και συνθήματα. Οι πρώτοι νεκροί εθνικοσοσιαλιστές πέφτουν. Ο αρχηγός της Ενώσεως Παλαιών Πολεμιστών τραυματίζεται σοβαρά. Η μάχη γίνεται πιο δραματική. Οι διαδηλωτές φωνάζουν: «Εκδίκηση, εκδίκηση!» «Το Παρίσι δεν ξεχνά!» Την ίδια στιγμή που οι δρόμοι βάφονται με το αίμα των πατριωτών, οι κομμουνιστές ανενόχλητοι υψώνουν οδοφράγματα, καταστρέφουν αυτοκίνητα και καταστήματα, ανάβουν .φωτιές και κραυγάζουν: «Ζήτω τα Σοβιέτ». Εν τω μεταξύ στη Βουλή έχει γίνει γνωστό ότι η αστυνομία σκότωσε διαδηλωτές. Άλλοι βουλευτές κατηγορούν την κυβέρνηση, την αποκαλούν κυβέρνηση δολοφόνων και την καλούν να παραιτηθεί ενώ οι αριστεροί φωνάζουν ρυθμικά: «Τα Σοβιέτ! Τα Σοβιέτ!» Όμως η είδηση ότι εθνικιστικές ομάδες βρίσκονται κοντά, τρομοκρατεί την κυβέρνηση και τους κομμουνιστές βουλευτές, οι οποίοι αναγκάζονται να φύγουν έρποντας από τις πίσω πόρτες. Οι συμπλοκές στους δρόμους κρατούν μερικές ώρες ακόμη. Ο απολογισμός, 20 νεκροί και γύρω στους 1000 τραυματίες. Την επομένη οι γονείς και φίλοι των νεκρών καταθέτουν στεφάνια εκεί που αυτοί έπεσαν, η Action Fransaise κυκλοφορεί σε πρωτοσέλιδο τίτλο: «Μετά τους κλέφτες, οι δολοφόνοι», ο Daladier παραιτείται. Στις 8/2 γίνεται γνωστό ότι η νέα κυβέρνηση που σχηματίζεται εκτοξεύοντας ύβρεις κατά του νέου αρχηγού της αστυνομίας Bonnefoy-Sibour. Σημειώνονται συγκρούσεις με την αστυνομία, η οποία δεν καταφέρνει να τους αποδυναμώσει. Την επομένη, στην περικυκλωμένη από εκπληκτικά μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις βουλή, επικρατεί μεγάλη αναστάτωση. Ο Daladier επιχειρεί να μιλήσει αλλά δεν τα καταφέρνει εξ αιτίας της φασαρίας και της αναταραχής. Η κατάσταση είναι χαώδης: Βουλευτές έρχονται στα χέρια κι ανταλάσσουν βρισιές, αντικείμενα εκτοξεύονται. Στους δρόμους γύρω απ' τη Βουλή απαγορεύεται η κυκλοφορία αυτοκινήτων με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί κυκλοφοριακή συμφόρηση. Στα νευραλγικά σημεία της πόλης ο αριθμός των διαδηλωτών γίνεται όλο και πιο μεγάλος. Οι περισσότεροι βρίσκονται στη Place de la Concorde. Οι Ιππότες του βασιλιά, οι πατριωτικές νεολαίες και άλλοι εθνικιστές βρίσκονται στη πρώτη γραμμή και φωνάζουν: «Daladier παραιτήσου!», «Ζήτω ο Chiappe». Κρατούν σημαίες και πυρσούς, τραγουδούν τον εθνικό ύμνο, στήνουν οδοφράγματα. Η ώρα είναι περίπου 6. Οι ταραχές και οι συγκρούσεις που απ' το μεσημέρι έχουν αρχίσει γενικεύονται και γίνονται πιο έντονες. Αστυνομικοί τραυματίζονται. Εθνικιστές συγκρούονται με κομμουνιστές και ενθουσιασμένοι φωνάζουν συνθήματα διατρανώνοντας την πίστη τους στη δική τους Εθνική Επανάσταση που θα σώσει την Πατρίδα τους απ' την απειλούμενη κόκκινη επανάσταση. Οι Πύρινοι Σταυροί διασπώνται σε μικρότερες ομάδες χωρίς ποτέ να χαλαρώσουν τη δομή τους. Φτάνουν πολύ κοντά στο Palais-Bourbon όπου σημειώνονται αιματηρές συγκρούσεις με την αστυνομία. Εν τω μεταξύ στη γέφυρα του Σηκουάνα οι ταραχές εντείνονται. Οι αστυνομικοί υπό τον Gaston Doumergue προσπαθούν να επιβάλουν την τάξη. Η ηρεμία επανέρχεται σιγά-σιγά στη Γαλλία.

Στις 6/2/34 η Ευρώπη θρήνησε τους πρώτους νεκρούς εθνικοσοσιαλιστές. Σε μια τραγική σύμπτωση, 11 χρόνια μετά, την ίδια ακριβώς μέρα έμελλε να θρηνήσει άλλον έναν μεγάλο εθνικοσοσιαλιστή: τον Γάλλο R. Brasillach που οδηγήθηκε από τη δημοκρατία στο εκτελεστικό απόσπασμα. Όμως «αόρατες, αλλά αισθητές, οι ψυχές των σκοτωμένων πολεμούν στο πλευρό μας **για μια** καινούρια ζωή».

Η προοδευτική κατάπτωση των πολιτισμένων εθνών έχει τις ρίζες της στο γελοίο δέος ενάντια στη ζωή. Βασική αρχή δεν πρέπει να είναι το δικαίωμα στη ζωή, αλλά το ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ, ακόμα και με θυσία αυτής της ίδιας της ζωής.

ANGEL GANUVET

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

— Στο 'Αμστερνταμ, 4 σύντροφοί μας του Jen φυλακίστηκαν πρόσφατα διότι επιτέθηκαν σε τουρκικό καφενείο. Η διεύθυνση όπου μπορεί κανείς να τους στείλει μηνύματα συμπαράστασης είναι S. van Ham P/a JHVB "de Sprang", A4-RNR 288953 Stevinstraat 405. Scheveningen.

ΒΕΛΓΙΟ

— Στην Αμβέρσα άγνωστοι τοποθέτησαν εκρηκτικό μηχανισμό μπροστά στην πόρτα της συναγωγής. Η έκρηξη δεν προκάλεσε τραυματισμούς παρά μόνο μεγάλες υλικές ζημιές. Την επίθεση διεκδίκησε η οργάνωση «το κάλεσμα του Χριστού».

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

— 'Αγνωστοι μασκοφορεμένοι έκαψαν τη συναγωγή του Buhusi, που βρίσκεται 250 km από το Βουκουρέστι. Το κτίριο καταστράφηκε ολοσχερώς και ο αστυφύλακας τραυματίστηκε. Η Αστυνομία συνέλαβε 4 υπόπτους.

ΠΟΛΩΝΙΑ

— Πέθανε σε ηλικία 91 ετών στη φυλακή όπου εκρατείτο απ' το 1959 ο Erich Koch. Τα «εγκλήματα», για τα οποία είχε καταδικαστεί ήταν το ότι ήταν Εθνικοσοσιαλιστής και διοικητής της Ανατολικής Πρωσσίας. Ο Koch δεν είχε εκτελεστεί για λόγους υγείας.

ΕΛΒΕΤΙΑ

Στις 6 Νοεμβρίου 1986, οι Heuri Roques και Pierre Guillaume έδωσαν στη Γενεύη συνέντευξη Τύπου με θέμα την αναθεωρητική ιστορία· την διοργάνωση της συνέντευξης είχε αναλάβει η εκδοτική εταιρεία «La Vieille Taupe». Ο Pierre Guillaume, εκδότης του «La Vieille Taupe» αναφέρθηκε στα έργα των R. Faurisson (του γνωστού καθηγητή που αρνείται το «ολοκαύτωμα») και του Henri Roquer. Ο τελευταίος κατά την ομιλία του υπογράμμισε τυς κινδύνους που εγκυμονεί για την Ευρώπη η πνευματική τρομοκρατία που επικρατεί σήμερα. Αμέσως ύστερα κάλεσε τους δημοσιογράφους να του θέσουν ερωτήσεις. Αυτοί όμως αρκέστηκαν στο να σχολιάσουν ότι ο ρεβιζιονισμός στην ιστορία είναι κεκαλυμμένος αντισημιτισμός. Στο τέλος, ο Pierre Guillaume αναφέρθηκε παραθέτοντας και ονόματα σε αιχμαλώτους σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως οι οποίοι έχουν κατά καιρούς δηλώσει ότι πουθενά δεν είδαν φούρνους ή θαλάμους αερίων. Οι δημοκρατικές εφημερίδες — όπως ήταν φυσικό, δεν ανέφεραν τίποτα για τις δηλώσεις αυτές παρά μόνο έκαναν σχόλια του τύπου: «ο ρεβιζιονισμός είναι μια τερατώδης έκρηξη του αντισημιτικού μίσους». Υπάρχει όμως και συνέχεια — Λίαν δημοκρατική — στην υπόθεση. Οι ελβετικές αρχές απαγόρευσαν στον H. Roques και P. Guillaume τη διαμονή τους στην Ελβετία, δυνάμει ενός νόμου του 1948 κατά τον οποίο οι αρχές έχουν δικαίωμα να λογοκρίνουν και να απαγορεύουν τις πολιτικές δηλώσεις ξένων. Αυτό βέβαια δεν ίσχυσε στις περιπτώσεις αριστερών ξένων όπως του Krivine και της Passionaria που μίλησαν ανενόχλητοι στη χώρα. Διακρίσεις στη δημοκρατική δικαιοσύνη;

ΚΑΝΑΔΑΣ

Ο αναθεωρητικός ιστορικός David Irving άρχισε περιοδεία σ' όλον τον κόσμο, κατά την οποία θα δώσει συνεντεύξεις. 'Ηδη μίλησε στο πανεπιστήμιο του Toronto. Σχολιάζοντας αυτή του την ομιλία, ο σύντροφος Ernst Zundel — γνωστός για τις διώξεις που υφίσταται απ' το σιωνιστικό κατεστημένο — έγραψε: «Πότε μου δεν τόλμησα να φανταστώ, ούτε καν στ' όνειρό μου, όσα ο Irving απεκάλυψε σχετικά με τα ψεύδη, τα εγκλήματα και τ' άλλα αδικήματα των συμμαχικών δυνάμεων κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου. Παρουσίαζε πραγματικά ένα καταπληκτικό θέαμα καθώς μιλούσε άνετος, ψυχρός αναιρώντας τους σιωνιστές, καθηγητές και φοιτητές του Πανεπιστημίου του Toronto». 'Ενα απ' τα βιβλία του David Irving ξεπέρασε τις 2.000.000 πωλήσεις. Λαμβάνοντας υπόψη τις δραστηριότητες του προαναφερθέντος ιστορικού καθώς και των R. Faurisson, H. Roques και άλλων θαρραλέων και φωτεινών πνευμάτων που τολμούν να αντιπαραταχθούν στο ισχυρό, παγκόσμιο, σιωνιστικό status-quo, μπορούμε να πούμε ότι αυτή τη στιγμή σ' όλο τον κόσμο πραγματοποιείται μια επανάσταση στον τομέα της ιστορίας.

ΙΤΑΛΙΑ

27 εθνικιστές καταδικάστηκαν σε φυλακίσεις και καθείρξεις για υποτιθέμενη συμμετοχή τους στους «'Ενοπλους Επαναστατικούς Πυρήνες» (N.A.R.).

Η.Π.Α.

Ο Karl Hand, ηγέτης του N.S.L.F., και η γυναίκα, δέχθηκαν πρόσφατα επίθεση από πέντε άτομα. Κατά τη διάρκεια της συμπλοκής που επηκολούθησε ο K. Hand χτυπήθηκε και τραυματίστηκε με μεταλλικό αντικείμενο. Μ' ένα ρεβόλβερ όμως που του έδωσε η γυναίκα του, τραυμάτισε σοβαρά έναν από τους κακοποιούς σώζοντας έτσι και τη ζωή και των δύο. Η αμερικανική «δικαιοσύνη» όμως έκρινε σωστό να λάβει υπόψη της όχι τα πραγματικά γεγονότα αλλά τα φρονήματα των Hand κρίνοντας τους έτσι ένοχους απόπειρας ανθρωποκτονίας!!! Οι Hand βρίσκονται αυτή τη στιγμή στη φυλακή και η διεύθυνση στην οποία θα μπορούσε κανείς να τους γράψει είναι: centre pénitentiaive de JEFFERSON Parrish P.O Box 388 GRETNA L.A 70053.

ΓΑΛΛΙΑ

Προς τέρψη των αναγνωστών μας παραθέτουμε αποσπάσματα από την αυτοβιογραφία και το βιβλίο «η Νύχτα» του ELIE WIESEL. (νόμπελ ειρήνης): «'Οχι μακριά από μας φλόγες υψώνονταν από μια τάφρο, φλόγες γιγαντιαίες. Κάτι έκαιγαν: ήταν μικρά παιδιά. Βρέφη! Ναι, τα είδα, τα είδα με τα μάτια μου. Παιδιά στις φλόγες... Πιο πέρα, κι άλλες γιγαντιαίες φλόγες ανέβαιναν από μια άλλη τάφρο. Τα θύματα αγωνίζονταν επί ώρες να ξεφύγουν απ' τη φωτιά (!)». Βέβαια ο ίδιος ο Elie Wiesel — όπως όλοι άλλωστε — ως εκ θαύματος γλύτωνε πάντα. Γράφει: «Στο Buchenwald οι Γερμανοί έστελναν κάθε μέρα 10.000 άτομα στο θάνατο. Εγώ ήμουν πάντα ανάμεσα στους τελευταίους. Μας σταματούσαν την τελευταία στιγμή. Γιατί άραγε;» (αλήθεια, γιατί;) Ο Elie Wiesel συχνά καταφέρεται ενάντια στους αναθεωρητικούς ιστορικούς. Ο R. Faurisson γράφει σχετικά· «Ο Elie Wiesel νιώθει ότι χάνει το παιχνίδι. Φαίνεται ολοένα και πιο δύσκολο να συντηρηθεί η αισχρή άποψη κατά την οποία οι Εβραίοι εξοντώθηκαν ή έγιναν αντικείμενο πολιτικής εξοντώσεως, σε θαλάμους αερίων».

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Ενώ οι ειρηνιστές-ανθρωπιστές καθημερινά διαδηλώνουν υπέρ των αλλοφύλων που έχουν κατακλύσει τη Μ. Βρεττανία, η αστυνομία δηλώνει επισήμως και δημοσίως ότι αδυνατεί να αστυνομεύσει τις περιοχές στις οποίες κατοικούν ξένοι (νέγροι, ινδοί κ.ά.) Επίσης ότι αναγκάζεται να κλείνει τα μάτια στις διακινήσεις ναρκωτικών και σε άλλα αδικήματα που αυτοί διαπράττουν διότι φοβάται τις επιθέσεις που ύστερα θα δεχθεί. Διότι ως γνωστόν ένας αστυνομικός που εκτελώντας το καθήκον του θα φερθεί όπως πρέπει σ' έναν αλλόφυλο κινδυνεύει να βρεθεί με βαριές καταδίκες στη φυλακή.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο συναγωνιστής Thies Christophersen κέρδισε άλλη μια νίκη στη Γερμανία. Οι δικηγόροι του κατάφεραν να τους εξασφαλισθούν εγγυήσεις ότι θα ακολουθηθεί η νόμιμη διαδικασία σε προσεχή δίκη του έτσι ώστε αυτός να μην κινδυνεύει να συλληφθεί μέσα στο δικαστήριο. Φαίνεται πως για έναν Εθνικοσοσιαλιστή χρειάζονται ιδιαίτερες και εντατικές προσπάθειες για να μην παραβιαστούν στοιχειώδη δικαιώματά του. Ο Christophersen κατηγορείται ότι με τα άρθρα του προσέβαλε την αξιοπρέπεια της R.F.A. καθώς και τη τιμή διακεκριμένων νεκρών.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Δημοκρατικού ήθους συνέχεια. Η εθνικίστρια Fleurie Rost Van Tonningen, χήρα υπουργού που εκτελέστηκε κατά την «απελευθέρωση» κατηγορούμενος για «συνεργασία» κινδυνεύει να στερηθεί της συντάξεως του άνδρα της. Ο Υπουργός Εσωτερικών δέχεται έντονες πιέσεις γι' αυτήν την υπόθεση από

τους αριστερούς, οι οποίοι προτείνουν ένα νόμο που θα επιτρέπει «την κατάργηση του ετησίου εισοδήματος στους βουλευτές που έχουν κριθεί ένοχοι για κάτι»· χωρίς βέβαια να διευκρινίζουν για τί.

ΓΑΛΛΙΑ

— Ο Jean Claude Baussaert, ο οποίος είχε ιδρύσει στη Lille το «Γαλλικό Εθνικιστικό κόμμα» καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός έτους για «εξώθηση σε φυλετικό μίσος».

— Ο γαλλικός τύπος αποσιώπησε εντελώς την συγκέντρωση που οργανώθηκε από το Front National επί τη επετείω της εξέγερσης της Βουδαπέστης ενάντια στη σοβιετική κατοχή. Κα τά τη διάρκεια αυτής της συγκέντρωσης — στην οποία συμμετείχαν περίπου 5000 παριζιάνοι — οι νέοι του «Troisième noie» έκαψαν μία αμερικάνικη και μία ρωσική σημαία.

— Σύμφωνα με σφυγμομέτρηση που πραγματοποιήθηκε από το «Nouvel Observateur» το 84% των Γαλλίδων και το 59% των Γάλλων απορρίπτουν την ιδέα να δημιουργήσουν σχέσεις με άραβες, το 83% (των γυναικών) και το 55% (των ανδρών) με αφρικανούς και το 78% και 42% με αντιλλέζους.

— Ο Maitre Vergéw ανησυχεί για την υγεία του Klaus Barbie. ΄Οπως αναφέρει η δίκη του αναβάλλεται συνεχώς και η προανάκριση διαιωνίζεται με αποτέλεσμα την επιδείνωση της υγείας του Barbie.

— Περίπου 50 άτομα, μέλη των «Ευρωπαϊκών Εθνικιστικών Πυρήνων», συγκεντρώθηκαν μπροστά στην πρεσβεία της Ε.Σ.Σ.Δ. και επέδωσαν ψήφισμα στο οποίο ζητούσαν απ' τη Σ. ΄Ενωση να αναλάβει πρωτοβουλία για την απελευθέρωση του γηραιοτέρου κρατουμένου στον κόσμο, του R. Hless.

— Ο υπεύθυνος της εκδόσεως «Notre Europe» Claude Domino συνόδευσε τον Πρόεδρο Botha — κατά τη διάρκεια επίσκεψης του τελευταίου στη Γαλλία — σε στρατιωτικό νεκροταφείο, νοτιοαφρικανών στρατιωτών που έπεσαν στον πόλεμο του 1914-1918. Ο Claude Domino ήταν ο μόνος διευθυντής της ευρωπαϊκής εφημερίδας που ήταν παρών.

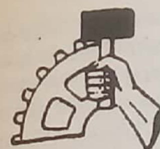
lisez chaque mois **NOTRE EUROPE** journal fasciste

B.P. 48, 75?6I PARIS cedex 20

«NOTRE EUROPE» σημαίνει «Η ΕΥΡΩΠΗ ΜΑΣ» και είναι ο τίτλος του μηνιαίου οργάνου των Γάλλων Εθνικοσοσιαλιστών. Αρχηγός του Κινήματος των Γάλλων Συναγωνιστών μας είναι ο MARC FREDRIKSEN και εκδότης της «NOTRE EUROPE» ο CLAUDE DOMINO.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

Διαβάσαμε ότι απερρίφθησαν από την βουλή οι αιτήσεις άρσης της ασυλίας για ορισμένους βουλευτές. (Κουτσόγιωργας, Βαρβιτσιώτης κ.λπ.). Το περίεργο όμως είναι ότι όλες καταψηφίσθησαν από το 90-95% των παρευρισκομένων στην βουλή βουλευτών. Δηλαδή δεξιοί και αριστεροί ·βουλευτές ψήφισαν για όλες τις περιπτώσεις κατά! Αυτά μόνο επειδή ζούμε σε εποχή δημοκρατίας και ισότητας. «Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει».

Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΤΡΟΥΜΑΝ

Μετά από πολλές διαμάχες μεταξύ δήμου, κυβέρνησης, αντιπολίτευσης και άλλων, αποφασίσθη η επανατοποθέτηση του Τρούμαν, σε νέο πλέον χώρο. Και επικροτεί φιλοκυβερνητική εφημερίδα σαν «ορθή την απόφαση της κυβέρνησης — και συγκεκριμένα του υπουργού εσωτερικών κ. Κουτσόγιωργα» διότι έτσι «η Ελλάδα αποδίδει την οφειλόμενη τιμή στον Χάρυ Τρούμαν που με την αποφασιστική του επέμβαση συνέβαλε στη διάσωση της ελευθερίας και της δημοκρατίας στην χώρα μας, καθώς και στην οικονομική της ανόρθωση». Μα είναι η Ελλάδα εκείνη που οφείλει τιμή στον Εβραίο Τρούμαν, επειδή αυτός ενήργησε σύμφωνα με τα συμφέροντα της χώρας του; Μήπως επειδή έφερε τη δημοκρατία (τους) εγκαθιστώντας ξενόδουλη κυβέρνηση παλιάτσων; (τότε δεν υπήρχε εξάρτηση;) ή μήπως επειδή ενίσχυσε οικονομικά την Ελλάδα, την μόνη μικρή χώρα σύμμαχο των συμμάχων και στους δύο πολέμους, με ψίχουλα και με ανταλλάγματα βάσεις; (μήπως και τότε ήταν μηδενικές;) Μάλλον επειδή ζούμε κάτω από αντιαμερικανική (!) κυβέρνηση...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Διαβάσαμε σε αντιπολιτευόμενη εφημερίδα κατά την παρουσίαση του βιβλίου του αμερικανού Τσαρλς Χίγκαμ «Αμερικανο-ναζιστική συνωμοσία» ότι η έρευνα του «μοιάζει με πολιτικό θρύλλερ αλλά είναι η ωμή πραγματικότητα... και παρουσιάζει συγκλονιστικά στοιχεία μερικά από τα οποία είναι: Η Στάνταρτ Οιλ έστελνε καύσιμα για τις τεθωρακισμένες στρατιές του Χίτλερ. Τα εργοστάσια του Φορντ εφοδίαζαν με φορτηγά την γερμανική πολεμική μηχανή. Ο ίδιος ο Φορντ ήταν γνωστός εθνικοσοσιαλιστής και συγγραφέας του βιβλίου που κυκλοφορεί και σήμερα «ο αιώνιος Εβραίος» Η ΙΤΤ οργάνωνε τα ναζιστικά συστήματα επικοινωνιών και βοηθούσε να τελειοποιηθούν οι βόμβες που ισοπέδωναν το Λονδίνο κ.λπ.». Μα γιατί συγκλονίζεται ο κακόμοιρος δημοσιογραφίσκος; Πότε επιτέλους θα χωνέψουν όλοι, ότι οτιδήποτε υψηλό, ωραίο, δημιουργικό, παραγωγικό, δυνατό (σε όλα τα επίπεδα, ακόμα και στο οικονομικό) την εποχή εκείνη, ήταν με το μέρος του εθνικοσοσιαλισμού; Πότε επιτέλους θα καταλάβουν όλοι ότι ο εθνικοσοσιαλισμός δεν απευθυνόταν (και απευθύνεται) μονάχα στους Γερμανούς, αλλά αντίθετα σ΄ όλους τους Αρίους της γης;

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

Μεγάλος σάλος δημιουργήθηκε με την αίτηση χάριτος του ισοβίτη, δολοφόνου ομοφυλόφιλου Χ. Ρούσου (σκότωσε τον... εραστή του) και την δίκαιη απόρριψη της από τον «φασίστα» Σαρτζετάκη, με πρωτοσέλιδα σε εφημερίδες, πορείες πολιτικών κομμάτων, σύγκρουση κυβέρνησης με Σαρτζετάκη, επίσκεψη Παπανδρέου σε Σαρτζετάκη και δηλώσεις από γνωστούς και «γνωστές» (εκπροσώπους της πνευματικής πολιτικής και καλλιτεχνικής ζωής) του τύπου: «μειώνεται ο ανθρωπισμός των Ελλήνων» (Κ. Φιλίνης) «νομίζω ότι ζω σε μεσαιωνικό καθεστώς» (Μ. Χατζιδάκης) κ.λπ. και αποκορύφωση την γνωστοποίηση «του δράματος του Αγγέλου» (έτσι το λένε) στην Ε.Ο.Κ. με την ανακοίνωση 37 ευρωβουλευτών, που μεταξύ άλλων λέει: «έχει σαν ελαφρυντικά το ότι κατεδικάσθη από στρατοδικείο, την καλή διαγωγή πριν και μετά το έγκλημα, την ψυχολογική κατάσταση κατά το έγκλημα, το ότι κατεδικάσθη σε ισόβια, το

ότι ήδη 3 αιτήσεις του έχουν απορριφθεί» και καταλήγουν «ότι τιμωρείται όχι μόνο γι' αυτό που έκανε αλλά για αυτό που είναι, δηλαδή ομοφυλόφιλος». Εμείς ρωτάμε μόνο: εάν δεν ήταν αυτό που είναι, δηλαδή ομοφυλόφιλος, θα γινόταν τέτοιος σάλος;

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΕΥΓΟΝΙΚΗΣ

Συνηθισμένοι στις χολυγουντιανές ταινίες όπου ο «κακός» ρατσιστής αντλεί τις τάσεις του απ' το ναζιστικό πρότυπο μάθαμε μέσω της εβραϊκής «διευκόλυνσης» να ταυτίζουμε τη γέννηση του φυλετισμού με τη δράση των εθνικοσοσιαλιστών. Ευκαιρίας ωστόσο δοθείσης απ' την ανάσκαψη του σουηδικού παρελθόντος που θέλει τον ευγονικό νόμο της 23ης Μαίου 1941 ν' απαιτεί την στείρωση των κατωτέρων βιολογικά και φυλετικά ατόμων, θυμίζουμε την ύπαρξη αυτής της εξελικτικής αντίληψης απ' την αρχή των Αρείων κοινωνιών.

«Η ερμηνεία της ενέργειας αυτής ως ναζιστική αποτελεί μια αντι-ιστορική απλούστευση» θα πει ο ιστορικός συγγραφέας Ίαν Τύντλ και ταυτόχρονα θα θυμηθούμε την ψήφιση του παρόμοιου νόμου στις αρχές του αιώνα στην κατά τ' άλλα δημοκρατική Αμερική.

Ο εθνικοσοσιαλισμός πέρα απ' την αστείρευτή του εφευρετικότητα στήριξε ωστόσο τη βάση του στην υγιέστατη δομή των αρχέγονων ή παρελθοντικών κοινωνιών της ράτσας ανασύροντας την αξία των λαϊκών αυθορμητισμών και της επιστημονικής φυλετικής πορείας. Δε μένει παρά να χαμογελάσουμε με τον «ανθρωπισμό» των αντιφασιστών. και γιατί όχι; Ο περικυκλωμένος από νέγρους, μιγάδες, τοξικομανείς, φορείς του AIDS και διανοητικά ανάπηρους «συνανθρώπους» του Άγγελος του αστικού καθεστώτος θα κατηγορήσει ως ναζί τους Νότιους των Η.Π.Α., την Κ.Κ.Κ., τους πρώτους εφαρμοστές του απαρτχάιντ αρχαίους Αθηναίους, τον Μ. Αλέξανδρο, ίσως τον Μάρκο Πόλο — μα σίγουρα τον Κορτέζ — τον Μ. Ναπολέοντα, τους Boers, τον ελληνικό στρατό του '22 και τους νεκρούς λευκούς στην Αλγερία, στο Κογκό και στη Μοζαμβίκη.

Εμείς απλά θ' απαντήσουμε πως οι 13.000 στειρώσεις στην Σουηδία ήταν πραγματικά πολύ λίγες....!

AIDS Η ΠΑΝΟΥΚΛΑ
ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Πολύς θόρυβος γίνεται και πολύ σωστά τον τελευταίο καιρό για τον ιό του AIDS. Η ανήθικη και εκφυλισμένη κοινωνία μας έχει αρχίσει να ανησυχεί. Η φύση εκδικείται! Μια μελέτη της ιστορίας θα ήταν αρκετή για να πεισθεί κανείς περί τούτου. Εκείνο όμως που πραγματικά είναι να θαυμάζει κανείς από όλη αυτή την ιστορία είναι η υποκρισία των κρατούντων, ο ψευδοανθρωπισμός και η αδιαφορία τους για την προστασία του συνόλου. Τα πράγματα είναι απλά, πολύ απλά και λύση υπάρχει, αρκεί να υπήρχε και πολιτική βούληση από την εξουσία. Αρκεί να έβλεπαν τον Λαό σαν ανθρώπους, που κινδυνεύουν, και πραγματικά κινδυνεύουν, και όχι σαν σύνολο ψηφοφόρων με την ψυχρή λογική των αριθμών. Οι φορείς του AIDS είναι εύκολο να βρεθούν. Μια υποχρεωτική εξέταση αίματος για όλους τους Έλληνες είναι μία διαδικασία λιγότερο δαπανηρή και χρονοβόρα από την υποχρεωτική ψηφορορία και επιπλέον θα είναι μια διαδικασία πραγματικά χρήσιμη. Οι ομάδες υψηλού κινδύνου, που για μας είναι ομάδες υψηλού κινδύνου ανεξαρτήτως του AIDS, είναι συγκεκριμένες: έγχρωμοι, ομοφυλόφιλοι, τοξικομανείς. Καθήκον της Πολιτείας απέναντι στο Λαό να τους απομονώσει. Μιλούν και λένε ότι δεν είναι δυνατόν να γυρίσουμε στο Μεσαίωνα. Στο Μεσαίωνα «κύριοι» σεβόντουσαν τον Λαό και την υγεία του και γι' αυτό απομόνωναν τους μολυσμένους. Σήμερα στο όνομα του ψευδοανθρωπισμού σας, της διεστραμμένης και διεφθαρμένης κοινωνίας σας, της κοινωνίας της πανσπερμίας και του εκφυλισμού, σήμερα στο όνομα όλων αυτών εκθέτετε τον Λαό στο κίνδυνο μιας θανατηφόρας επιδημίας, που σημειωτέον είναι κληρονομική. Εγκληματείτε απέναντι στο DNA των πατέρων μας και των παιδιών μας και γι' αυτό η φύση θα σας εκδικηθεί.

Αλλά βέβαια ιιως είναι δυνατόν απομονώσετε τους ομοφυλόφιλους, τους τοξικομανείς και τους νέγρους. Τί θα γινόντουσαν τότε οι αίθουσες «τέχνης», η μοντέρνα ζωγραφική, ο «πρωτοποριακός» κινηματογράφος και το θέατρο. Χωρίς όλους αυτούς πράγματι οι κοσμικές στήλες των εφημερίδων θα ήταν πολύ φτωχές.

Δεν πρόκειται να κάνετε τίποτε και γι' αυτό η ΦΥΣΗ θα σας εκδικηθεί. Όσο για μας είμαστε στο πλευρό του ΦΥΣΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ, όχι μόνο γιατί τον πιστεύουμε, αλλά και γιατί ξέρουμε πως δεν είμαστε παιδιά των ήσυχων καιρών, αλλά πουλιά της Θύελλας και της Καταιγίδας.

ΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΑΛΟΥΜΙΝΑ

Η παράξενη «σοσιαλιστική» κυβέρνηση της χώρας μας απεφάσισε σε συνεργασία με τη Σοβιετική Ένωση να κάνει εργοστάσιο αλουμίνας στους Δελφούς. Αυτή η ενέργεια μας θυμίζει τα λόγια που είχε πει κάποτε ο Κρούτσεφ ότι αν επρόκειτο για το καλό του προλεταριάτου θα βομβάρδιζε ακόμα και την Ακρόπολη. Τί να πει κανείς για όλους αυτούς, που σήμερα αυτοαποκαλούνται Έλληνες. Ο «φόρος προστεθιμένης Αξίας» τους απασχολεί περισσότερο από αυτό το τραγικό γεγονός. Ίσως να είναι Αλήθεια: «τέθνηκεν Μέγας Παν»! Ίσως και να μην υπάρχει τίποτε πια σε αυτή τη χώρα!

Θα αγωνισθούμε να αποδείξουμε το αντίθετο!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φίλοι της Χρυσής Αυγής

Τώρα τελευταία ανακάλυψα το περιοδικό και συγκεκριμένα από το τεύχος 9. Στο περιοδικό βρήκα πως υπάρχουν και άλλοι στην Ελλάδα που αγωνίζονται κάτω από την ιδέα του εθνικοσοσιαλισμού. Δεν είμαι μόνος. Καταλαβαίνω το πρόβλημα του φίλου Δ.Τ από την Θεσσαλονίκη γατί αν και σε όχι τέτοιο βαθμό αντιμετωπίζω πρόβλημα από τους συγγενείς μου. Επίσης ανάλογο πρόβλημα έχω και στο Μεταλυκειακό προπαρασκευαστικό Κέντρο που φοιτώ γιατί μια μαρξίστρια καθηγήτρια προσπαθεί να μας ποτίσει με το φαρμάκι του μαρξισμού με συνέπεια λόγω των αντιδράσεών μου να κινδυνεύω να αποβληθώ.

Επιθυμώ να έρθω σε επαφή μαζί σας αλλά δεν γνωρίζω τον τρόπο. Πού είναι τα γραφεία σας; Μπορείτε εσείς να έρθετε σε επαφή μαζί μου;

Περιμένω νέα σας καθώς επίσης σας στέλνω αγωνιστικό χαιρετισμό και σας προτρέπω να συνεχίσετε την προσπάθειά σας.

ΖΗΤΩ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Γ.Σ.
Κολωνός (Τ.Κ 10444)
ΑΘΗΝΑ

Αγαπητέ συναγωνιστή,

σε ευχαριστούμε πολύ για το θερμό σου γράμμα. Σε επαφή μαζί μας μπορείς να έρθεις, ερχόμενος στα νέα γραφεία μας, για τα οποία πληροφορήσαι σε άλλο σημείο του περιοδικού μας. Όσον αφορά τώρα τις πιέσεις και τα προβλήματα που σου δημιουργούνται, τόσο από το περιβάλλον σου, όσο και στην σχολή σου, πρέπει να μην σε στενοχωρούν, αλλά αντίθετα να σε χαροποιούν, διότι σημαίνει, ότι αυτοί μεν σε υπολογίζουν, και ότι εσύ αγωνίζεσαι γι' αυτά που πιστεύεις ακολουθώντας τον σωστό δρόμο. Ελπίζουμε να σε γνωρίσουμε από κοντά.

Με εθνικοσοσιαλιστικούς χαιρετισμούς
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΓΕΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

1. Εθνικοποίηση των μονοπωλίων και μεταρρύθμιση της εγγείου ιδιοκτησίας.

2. Η εργασία δικαίωμα και καθήκον.

3. Απαγόρευση κατοχής κεφαλαίου ή μέσων παραγωγής στα χέρια ατόμων ή ομάδων ώστε να μπορούν να επηρεάσουν την εθνική οικονομία.

4. Κέρδη που δεν προέρχονται από εργασία να είναι παράνομα.

5. Παραδειγματική τιμωρία των τοκογλύφων των κερδοσκόπων και των μεσαζόντων.

6. Καθιέρωση της υποχρεωτικής χορηγίας.

7. Οι ξένες επενδύσεις επιτρεπτές σε ασφαλή για το έθνος όρια και με υποχρεωτικές κοινωνικές παροχές.

8. Μόνο οι ΄Ελληνες πολίτες να δικαιούνται ιδιοκτησίας.

9. Καταγγελία όλων των διεθνών οργανισμών στους οποίους ανήκουμε, στρατιωτικούς, πολιτιστικούς, πολιτικούς και οικονομικούς.

10. Κατάργηση όλων των διεθνών οικονομικών υποχρεώσεων και λύση τους με το δικαίωμα κατάργησης της παλαιάς εξουσίας των πράξεών της.

11. ΄Οχι στο ψευτοδίλημμα της υποτέλειας σε μια από τις δυο υπερδυνάμεις — μάχη για αυτοδύναμη Ελλάδα σε μια ελεύθερη Ευρώπη.

12. Προστασία των αλύτρωτων αδελφών μας με κάθε τρόπο και μέσο.

13. ΄Ελληνας πολίτης μόνο εκείνος που είναι ΄Ελληνες και οι δυο γονείς του.

14. Μόνο σε ΄Ελληνες πολίτες δημόσιες θέσεις και αξιώματα.

15. Μόνο οι ΄Ελληνες πολίτες με πλήρη δικαιώματα, οι άλλοι μόνο αστικά.

16. Προτεραιότητα προστασίας δικαιωμάτων και συμφερόντων των Ελλήνων έναντι εκείνων των ξένων.

17. Φροντίδα και αναζωογόνηση της αγροτικής μερίδας του λαού, που είναι η σπονδυλική στήλη του έθνους.

18. Καθολική στράτευση ανδρών και γυναικών πριν τις σπουδές, δημιουργία λαικού στρατού και πολιτοφυλακής.

19. Προστασία της μητρότητας, όχι λαοκτόνες αμβλώσεις που οδηγούν σε δημογραφικό θάνατο-απαλλαγή των γυναικών από στρατό σε περίπτωση μητρότητας.

20. Πρόγραμμα καθολικής στέγασης όλου του πληθυσμού βαθμιαία.

21. Δημιουργία νέου ελληνικού λαϊκού δικαίου, όχι σε αντιγραφές και μεταγλωττίσεις για δίωξη του εγκλήματος όχι του εγκληματία κατά περίπτωση.

22. Αλλαγή της αστυνόμευσης σε κοινωνική βάση, όχι αστυνομία ανδρείκελο της εξουσίας για καταστολή, άμεση δίωξη της κολάσιμης πράξης, όχι προφυλάκιση.

23. Παιδεία νέα, εθνική και λαϊκή στη μορφή, παγκόσμια στο περιεχόμενο.

24. Κοινωνία οργανική με επαγγέλματα, δίχως τάξεις.

25. Ανεξιθρησκεία για δόγματα που δεν θίγουν παραδόσεις — ιστορία και δεν φθείρουν τη δύναμη έθνους.

26. Επίλυση στο τριπλό συγκοινωνιακό — περιβαλλοντολογικό — αστεοδομικό πρόβλημα.

27. Εκτός νόμου αυτονομιστικά κινήματα και διεθνιστές πράκτορες, που διαλύουν την ενότητα του λαού.

28. Ουσιαστική προστασία γήρατος και παιδιών με κρατική μέριμνα.

